EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

DEVRİMCİ GENÇLİK

[illegible]YI 5 / 12 [illegible] 0 KURUŞ

Faşist katliamlara karşı mücadele...

BU KANLI SALDIRILAR,
BU KATLİAMLAR,
BU VAHŞET,

TÜM EMEKÇİ HALKA
GÖZDAĞI VERMEK,
SİNDİRMEK,
FAŞİZMİN ÖNÜNDEKİ
ENGELLERİ VE DİRENİŞLERİ
KIRMAK İÇİNDİR.

DEVRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimize yurdumuzun her köşesinden haber, yorum rapor, belge ve eleştiri geliyor. Bunların tümünü yayınlamak olanaksız ama bizim çalışmalarımız için çok yararlı oluyor. Bu nedenle tüm devrimci arkadaşlarımızdan bölgelerindeki gelişmeleri detaylı rapor ve belgeler halinde bize yollamalarını diliyoruz.

Derginin tüm Türkiye dağıtımı Ege Bölgesi hariç Ankara'dan yapılacaktır. Bütün dergi ve broşür isteklerinizi için dergi adresine yazmanız gerekiyor.

Derginiz Anadolunun birçok yerine ulaşamıyor. Birçok yerde kitapçı ve bayilerde satılması gerçekleştirilemiyor. Bu nedenle okuyucularımızın bulundukları yerlerdeki kitapçı ve bayilerin ödemeli olarak dergi ve broşürlerden istemelerini sağlamak için çaba sarfetmelerini diliyoruz.

Devrimci Selamlar.

Not: Broşürlerin 1., 2., 3., sayılarından elimizde kalmamıştır. Ancak 5. sayı için istekleri cevaplıyabiliyoruz. 4. sayı broşür yakında çıkacak.

DEVRİMCİ GENÇLİK

BİZE GELEN MEKTUPLAR

Devrimci Gençlik Dergisi'ne,

Bizler Gelibolu'da devrimci mücadeleyi yürütmeye çalışan gençleriz. Sekiz ay evvel ülkemizin yapısıyla yakından ilişkili olarak maddi şartların zorunlu kılması sonucu, oligarşiye karşı kararlı ve örgütlü mücadele verebilmek için, Halk Kültür Derneği adı altında bir dernek kurduk. Derneğimiz çok kısa bir süre içinde gelişti. Ardından yakın ilçelerle kurduğumuz ilişki sonucu birçok ilçede de bu tip dernekler kuruldu. Derneğimiz bunların yanında daha önemli görevler üstlendi. Ve pek tabii olarak da şimşekleri üzerine çekti.

Bütün bu çalışmalarımızın sonucunda bazı hatalarımızla birlikte halkımız gerçekten kendisi için çalıştığımızı gördü ve bize karşı ilgi duymaya başladı. Halkımızdaki bu gelişmeden ürken, hakim sınıfların maşası faşist vali BABÜR ÜNSAL (Çanakkale valisi) 15 Ocak 1976 günü derneğimizi kapatarak hiçbir gerekçe göstermeden faaliyetten menetti.

Zaten bölgemiz faşist baskıların yoğunlaştığı bir bölgedir. Bir süre evvel bölgemiz öğretmenleri sürülmüş, açığa alınmış, aileleri parçalanmış, bu arada haklı olarak direniş yapan İlk Öğretmen Lisesi öğrencileri okuldan atılmış, dağıtılmış, ilimize bağlı Bayramiç İlçesi'nde lise öğrencileri üzerinde bizzat milli eğitim müdürü ve vali tarafından faşist baskılar uygulanmıştır.

Bütün bu baskılardan OLİGARŞİNİN beklediği ga[...] yet açıktır: Yiğit yurtsever devrimcilere baskı uy[...] gulayarak, onların halkla olan ilişkilerini kopar[...] mak ve halkın yükselen mücadelesini boğmak. An[...] cak gözden kaçırdıkları nokta biz devrimcilerin b[...] baskılardan yılmayacağıdır.

Halkımıza bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde her zaman omuzdaş olacağız. Dostça selâmlar.

YAŞASIN HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK VE DEMO[...] RASİ MÜCADELESİ

KAHROLSUN HALKIMIZIN DÜŞMANI KATİL OLİGARŞİ

Halk Kürtür Derneği adına Soner.

(Aynı doğrultuda bir başka mektup ta Gelibolu Kül[...] tür ve Dayanışma Derneği üyeleri adına üç arkadaş[...] tan alınmıştır.)

DİVRİĞİ'DE TRENİ BASAN KÖYLÜLER ÜLKÜCÜLERİ DÖVDÜ

● Hareket etmemesi için trenin fren hortumları kesildi. Yaralanan gençlerden biri hastaneye kaldırıldı. 4 kişi gözaltına alındı

DİVRİĞİ'DEN Ankara istikametine doğru gitmekte olan 19 nolu posta treni önceki akşam Güneş istasyonunda, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu bir grubun saldırısına uğramış, bazı yolcularla, köylüler arasında çıkan çatışmada 8 kişinin yaralandığı öğrenilmiştir.

THA'nın haberine göre, olay sırasında yaralanan ve Sivas'a getirilen Kenan Pancar adındaki gencin anlattıklarına göre, Divriği Ülkü Ocaklarına mensup bir grup genç, Ankara'ya gitmek üzere trene binmişlerdir. Kimliği bilinmeyen bir kişi de aynı trene binerek kendilerini Güneş istasyonuna kadar izlemiştir. gençleri bulmuşlar ve kendilerini feci şekilde dövmüşlerdir. Olay sırasında trenin cam ve koltukları hasar görmüş, Necmi Pancar, Kenan Pancar, Cahit Ardinç ve Mehmet Giler ile kimlikleri öğrenilemeyen 4 kişi daha çeşitli yerlerinden yaralanmışlardır. Yaralılardan Kenan Pancar, Sivas Devlet Hastahanesine kaldırılmıştır.

Bir anda savaş alanına dönen Güneş istasyonuna çağrılan polis ve jandarmalar olayı bastırmışlardır. Daha sonra trenin fren tertibatı tamir edilmiş ve yoluna devam etmesi sağlanmıştır.

VALİNİN SÖZLERİ

THA muhabirinin, Silandığını, güvenlik kuvvetlerinin gelemiyle olayın büyümesinin önlendiğini" ifade etmiştir.

"Olaya Divriği Savcılığının el koyduğunu ve soruşturmayı yürütmekte olduğunu" da belirten Yaradanakul, **"Yaralı öğrencilerin tedavilerinin ayakta yapıldığını ve halen Divriği'de dört kişinin gözaltında bulunduğunu, bunlardan birinin Musa Çelik adında bir öğrenci olduğunu" açıklamıştır.**

TCDD GENEL MÜDÜRÜNÜN SÖZLERİ

Öte yandan, Devlet Demir

Öte yandan, Devlet Demiryolları Genel Müdürü Orhan Acarlar da, **"19 nolu posta treninde dün sağ ve**

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI DEVRİMCİ GENÇLİK
15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOŞULLARI:
YURT İÇİ : Yıllık 50.-TL / 6 aylık 30.-TL
YURT DIŞI: Yıllık 75.-TL / 6 aylık 45.-TL
ABONE OLMAK İÇİN FARUK YÜKSEL adına PTTye başvurarak POSTA ÇEKİ NO : 10096601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

DERGİNİN HAZIRLANMASI : ARP YAYINEVİ 173878

SAHİBİ: Melih PEKDEMİR
SORUMLU MÜDÜRÜ: Taner AKÇAM
ADRES: KUMRULAR SOKAK 4/10 YENİŞEHİR / ANKARA
BASKI: 3-ER OFSET ANKARA

EGE BÖLGESİ DAĞITIMI: Hasan ÜRESİN-Kestelli Cad. Başdurak İşhanı no. 508-İZMİR

BAŞYAZI

mevcut «demokratik» ortamı korumak, anti-faşist mücadelede temel alınamaz !!!!

Ülkemizde uzun süreden beri sürekli faşizm vardır. Bu faşizm artık kurumsal bir olay halinde halkımızın sırtındadır. Kurumsal faşizm mevcut bürokratik devlet mekanizması içinde bu makinanın her zaman temel dişlisi görevini görmektedir. Burjuva anlamda bile demokrasi işlememiş, "demokratik" bir rejim hiçbir zaman yaşanmamıştır. Sınırlı "demokratik" şartlarda bile mevcut faşist kanunlar aracılığıyla, emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvazi kendisine kakşı ciddi bir muhalefeti, alternatif bir siyasi hareketi bastırmak, bertaraf etmek imkanlarına her zaman sahip olmuştur.

Hükümetler iktidar arabasını tabii ki her zaman düz, engelsiz, asfalt bir yol üzerinde sürme imkanına sahip değiller. Bu iktidar aracı bazen (ve son yıllarda sık sık) ciddi engebelere girmek zorunda kalmaktadır. Bu engebeler, halkın, kitlelerin her geçen gün artan sıkıntıları, kısmen de olsa karşılanması gereken maddi, ekonomik ihtiyaçları ve talepleridir. İşte, kitlelerin bu ekonomik-demokratik talepleri, bu talepler için verdikleri mücadele, iktidara karşı gösterdikleri direnç, ezilmeme, sömürülmeme, hak isteme direnci, zaman zaman iktidar arabasının yolunu aşılması güç engebeli, balçık bir yol haline getirmektedir. İşte böyle zamanlarda, özellikle, kullanılmak üzere ta başından makinanın içinde (kurumsal olarak) olan arazi vitesi görevini yerine getiren faşist manivelaya dokunulur. Faşist kanunlar, uygulamalar, baskı, terör, zulüm, işkence, yalan ne ararsan vardır o iktidar aracında. İlave edelim ki, son yıllarda zaten devamlı bir şekilde arazi vitesiyle gitmekte oligarşinin iktidar traktörü...

Ama yeni olan bir şey var: İktidar etmek oligarşi için gittikçe güçleşiyor; arazi vitesi de kafi gelmiyor artık. Yani kurumsal olarak faşizmin mevcut araçları da yeterli olmuyor. Faşizmi aşağıdan yukarıya faşist ideolojileriyle, örgütleriyle kurma ve diğer yandan da yukarıdan aşağıya açık faşizmi inşa etme çabasına hız veriliyor. Bütün arazi viteslerine rağmen bu iktidar aracıyla, bu rejimle, bu tarladan çıkılamayacağı bilinir - yor. Halkın direnci her geçen gün artmakta çünkü. İçinde bulunulan sürekli ekonomik buhrana çare bulunamamakta. Kriz, sömürücü sınıfların ve kendi içinde sömürünün paylaştırılması kavgasını arttırmakta, buhrana çözüm önerilerinin merkezinde, oligarşinin çelişen menfaatlerinden dolayı, çelişen sömürü pay - larının arttırılması doğrultusunda program - lar yatmaktadır.

İKTİDAR KRİZİNİN YATAĞI, EKONOMİK KRİZDİR.

Ekonominin sürekli kriz içinde bulunması olayı, tekel gruplarını, ekonomik çıkarlarını bağnazca korumaya sevk ediyor. Krizden çıkmak için ekonomik rasyonellerin gerektirdiği fedakârlıkları yapmayı, bir, ekonomik güvensizlik ortamından dolayı, iki, kitlelerin taleplerinden dolayı göze alamıyorlar. Bu da tekeller ve tekel grupları arasındaki çıkar çatışmalarını keskinleştiriyor. Ekonomik krizden dolayı oligarşi içinde keskinleşen çıkar çatışmaları siyasi plana yansıyor, iktidar krizi halini alıyor.

Oligarşi içi ndeki bir kanadın (ülkemiz öl - çüleriyle büyük sanayi ve eklentileri), oligarşi içinde sürekli olarak bozulan çıkar dengesinin, her an kendi aleyhine dönme tehdidiyle ciddi bir şekilde karşı karşıya olduğunu söyleyebiliriz. Bu durumda bu kanadın çıkarlarını korumak için ciddi bir çabanın içinde olduğunu, en azından, mevcut çıkar dengesini korumak ve çıkarlarının geleceğini daha bir emniyet altına almak gibi bir temelde diğer kanat ve grupla bir boğuşmaya girdiğini tesbit etmekteyiz. Bu kanat biraz da, sanayie diğerine göre daha köklü bir şekilde yerleşmiş olmanın, sanayiin yerleşik çıkarlarının, ekonominin köşe başları olma avantajlarının bilinciyle sanayiin ekonomik rasyonellerine göre davranma eğilimindedir. Krizden ürkmektedir fakat diğeri gibi dizleri titremiyor. Yerleşikliğin vermiş olduğu bir soğukkanlılık gözleniyor. Uzun süreli çıkarlarını daha doğru görebiliyor ve toplumdaki ekonomik, sosyal, siyasal güçler tahlilini daha akılcı bir şekilde yaparak, maceracı atılımlara, zamansız ve hesapsız faşist teröre, devletin aşağıdan yukarıya faşist örgütlenişle ele geçirilmesi girişimlerine, en azından, şimdilik(hem bütünüyle oligarşinin çıkarları, tekelci burjuvazinin sosyal varlığı açısından, hem de oligarşi içindeki çelişki ve çıkarları açısından) karşı görünü - yor.

Oysa oligarşi içindeki diğer kanat daha bağnaz, uzun süreli rasyonellere daha az iltifat eden ve krizden daha fazla korkan, korktukça da krizden çıkış önerileri ve siyasi tercihleri aceleci ve daha açık seçik bir şekilde faşizme doğru eğilimleri besleyen, destekleyen kanat olarak göze çarpmaktadır. Bunlar, "Bu Anayasayla olmaz", "Anarşizm", "Devlet", "Devlete karşı isyan" gibi demagojilerle, asker-sivil karma yönetim, sıkıyönetim vb. özlemleriyle kendilerini göstermektedirler.

OLİGARSİK DİKTATÖRLÜĞÜN ŞEKİLLERİNİ SINIFLAR MÜCADELESİNİN SOMUT PRATİĞİ BELİRLER

Toparlarsak ve daha anlaşılır bir biçimde söylersek: Bizim gibi, geri bırakıtırılmış ülkelerde, emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvazinin diktatörlüğünün evrenselleşmiş bir biçimi olarak "sürekli faşizm"in (adıyla da belirtildiği gibi) sürekli bir unsur olarak iktidarın yapısını belirlediği hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır. Devlet iktidarı içinde faşist kurumlaşmanın her geçen gün sağlamlaştırılması ve faşist kurumlaşmayı devlet iktidarının bütünü haline getirme bugün tekelci burjuvazinin bütün kanat ve grupları için stratejik siyasi programdır.

Ancak, hiçbir zaman gözden uzak tutulmaması gereken bir gerçek daha var. O da bu stratejik programın gerçekleşmesinin tarihi ve sosyal şartları.

Oligarşik diktatörlüğün şekilleri hayal ürünlerine, sadece, "olması iyi olur" hesaplarına, rastlantılara bağlı değildir; sınıf kavgasının arzu edilen, özlenen seyrine göre, sınıf ilişkilerinin doktriner düzenliliğine göre açık ve kestirme kurulamaz. Oligarşinin bu stratejik programının uygulanması sınıf mücadelesinin belirli aşamalarına ve belirli sınıfsal ilişkilere bağlıdır. Sınıflar mücadelesinin somut pratiği belirleyicidir.

Bu uzun süreli programın gerçekleştirilmesi için ilk ve en önemli şart orta sınıfları, orta ve küçük burjuvaziyi arkasına takmak veya bu sınıfları en azından pasifize etmek. Çatışmayı, özel mülkiyetle sosyalizm arasında, özel mülkiyetin ve özel mülkiyet toplumunun var olma-yok olması görünümüne sokabilmek. Yani sosyal alt-üst oluşun özel mülkiyet toplumunun kapısını çaldığına inandırabilmek. Ancak o zaman, özel mülkiyetin en bağnaz, en kahraman savunucusu sınıfları kendi liderliğinde veya sonuç olarak (tarihi olarak da kaçınılmaz sonuç olarak), özel mülkiyetin tekelci biçiminin işine yarayacak bir iktidar, bir diktatörlük biçimi altında toplayabilir.

Sonra yukarıda sözü edilen oligarşi içindeki sınıf çatışmalarını n bileşkesi hesaba katılması gereken diğer şarttır.

Proletaryanın ve yoksul köylülüğün sömürü karşısındaki sınıf durumları, ekonomik-demokratik organizasyonlarının ve politik organizasyonlarının durumu, faşizme karşı direnme güçleri ve bilinçleri...

Uluslararası durum, emperyalizmin tercihleri uluslararası devrimci mücadelelerin etkileri hesaba katılması gereken, sınıflar savaşının aşamalarını ve sınıf ilişkilerini belirleyen sosyal ve siyasal şartlardır.

Bu şartların ışığında, kısa dönemde emperyalizmle bütünleşmiş tekelci burjuvazinin sınıf ilişki v e çelişkilerinin bugünkü aşamasına rağmen roğrudan açık faşist diktatörlüğe oynamadıkları, bugünden yarına devlet iktidarını aşağıdan yukarı faşist bir diktatörlük biçiminde örgütleme durumunun söz konusu olmadığını söyleyebilirz. En azından şu önümüzdeki günler ve aylarda iktidar krizini bu biçimde çözemeyeceklerini söyleyebiliriz. İçinde bulunulan süreç yukarıdan aşağıya açık faşizmi gerçekleştirme sürecidir. Mevcut kurumsal faşizmin bir biçimi olan asker-sivil karması bir idarenin gerçekleştirilmesi sürecidir.

Şunu da hemen ilave edelim ki, sınıf savaşının, sınıf ilişkilerinin bugünkü aşaması demekteyiz. Yine ihmal edilmemesi gereken önemli bir nokta da şudur: Çağımız dünyasında sınıf çatışmalarının bileşkeleri öyle bir ekonomik, sosyal ve siyasal şartlar zemininde ortaya çıkmakta ki, çok hareketli olan bu zeminde bazen yılların ortaya çıkarabileceği sınıf çatışması bileşkelerini aylar, günler hatta saatler değiştırebilir; alt üst edebilir! Örneğin: Maceracı bir faşist çetenin bir hükümet darbesi hiç de günlük planda olmadığ- halde emperyalizmin ve ortağı tekelci burjuvazinin çıkarlarına denk düşebilir.

TEKELCİ BURJUVAZİ FAŞİZM TEHDİTİNİ İKTİDAR KRİZİNİ ÇÖZMEDE BİR ARAÇ OLARAK KULLANIYOR

Yukarıda iktidar krizinin yatağını ekonomik kriz olarak açıklamıştık. Ve bu kriz karşısında oligarşinin içinde iki temel eğilimden bahsetmiştik. Objektif sınıf ilişkileri gözönünde bulundurularak oligarşiyle halk arasındaki çelişki hattında nasıl bir yol izlenebileceğini saptayalım.

Bugün tekelci grupların ortak problemi kitlelerin ekonomik-demokratik isteklerinden ve dirençlerinden kurtulma problemidir. Bu noktada iki kanat da hemfikirdir. İşçi sınıfına ve diğer çalışan sınıflara verebilecekleri ekonomik taviz çok azdır. Hatta bu nokta onlar için hayat-memat meselesi derecesinde önemlidir**. Krizin yükünü bütünüyle emekçi kitlelerin sırtına aktarmayı planlamaktadırlar. 1976 yılı toplu sözleşmeler yılıdır. İşçi sınıfının ekonomik-demokratik örgütleri olan sendikaların günümüz şartlarında (istediği kadar sarı olsun) işçi sınıfına bazı ekonomik çıkarlar temin etmesi kendi varlıkları açısından zorunludur. İşçi sınıfının ekonomik bilincinin düzeyi artık patronların empoze ettiğini kabul edecek düzeyi aşmıştır. Tekelci burjuvazi önümüzdeki günlerde haklı olarak kendiliğinden hareketler, ekonomik-demokratik istekli kitle eylemleri beklemektedir. Bu ekonomik-demokratik karakterli kitle hareketlerinin bugün yükselmekte olduğunu ve önümüzdeki günlerde daha büyük bir hızla yükseleceğini görmektedir. Kendi açmazından dolayı normal, "demokratik" şartlarda bu talepleri karşılamanın çok zor olduğunun bilincindedir.

Bu durumda, kısa dönemde oligarşi, stratejik siyasi programına uygun bir biçimde ve ona hizmet edebilecek, basamak görevini görebilecek bir siyaset izliyor. Kısa dönemde oligarşinin bütün kanat ve gruplarının ittifak ettiği, ekonomik krizin yükünü kitlelerin sırtına aktarmak ve buna bağlı olarak da demokratik muhalefetin bastırılması ve yok edilmesi biçiminde bir program izliyor (Tekrar edelim ve dikkati çekelim ki bu kısa dönemli program, stratejik programın bir parçasıdır, onun tamamlanması hizmet eder. Aynı zamanda stratejik programın gerçekleşmesi için çalışmalarına bir an bile ara vermesini ihmal etmesini gerektirmez. Faşist kurumlaşmanın devlet iktidarının bütünü haline dönüştürülmesi eylemlerine aralıksız devam ettikleri, yavaşlatmadıklarını bilelim).

Tekelci burjuvazi bu programını gerçekleştirebilmek için iktidar krizini de araç olarak kullanmakta**. Bu, orta ve küçük burjuvaziyi, mevcut rejimi koruma hattında bir siyasetle sınırlamak; onları, iktidar krizi devam ederse "demokrasi" tehlikede(!) mantığına hapsetmek; krizin kitlelerin "aşırı" taleplerinden ücret artışlarından kaynaklandığına, ekonominin ücret artışını taş-mayacağına, çökeceğine, mahvolacağına inandırmak; işte bu ekonomik gerçek(!) aşırı tedbirlere, çatışmalara, faşizme gebe bir kaos yaratıyor, bu kaosun ortadan kaldırılması = "demokratik" rejimin devamı biçiminde bir durum değerlendirmesine zorlamak şeklinde somutlaşıyor. Bu işler için faşizm tehdidini (sanki yokmuş gibi) bir kılıç olarak kullanıyor. Hatta iktidar krizine çare arayan, oligarşi içindeki kanatlardan biri (daha akıllıca hareket eden, günlük politikada İstanbul sermayesi diye isimlendirilen), kuzu postuna bürünen kurt misali : Gelin hep beraber "demokratik" rejimi kurtaralım; bizler demokrasiden yanayız(!) ama bu ekonomik kriz içinde faşizme engel olmaya gücümüz yetmez; demokrasiyi seviyorsanız bize yardımcı olun; bakın bizler MC hükümetini desteklemiyoruz, onu devirmeye çalışıyoruz.. gibisinden siyasi manevralar içine girebilmekte. Tabii ki şartı, yukarıda söylediğimiz gibi ekonomik krize çaredir; korkunç ekonomik durumun düzelmesidir. Bu evrede kitlelerin ekonomik talepleri karşılanamaz ama önemli mi?! Koskocaman "demokratik"(!) rejimi kurtarıyoruz. Hep beraber (başta işçi sınıfı olmak üzere) bu dönem "biraz" sıkıntıyı göze almalıyız...

→ DEVAMI SAYFA 11'DE.

DEVRİMCİ GENÇLİK

HABERLER

AYÖD Başkanı Melih Pekdemir Üniversitelerin Açılmasını İstedi.

"AYÖD'ÜN GÖREVE YENİ BAŞLAYAN İKİNCİ YÖNETİM KURULU OLARAK ÖNÜMÜZE ÇIKAN SORUNLARIN ÇÖZÜMÜNÜN VERİLERİNİ HALKIMIZIN VERDİĞİ MÜCADELEDE GÖRÜYORUZ. BU ANLAMDA AZGIN FAŞİST SALDIRILARA KARŞI BİR TEK DOĞRU DEVRİMCİ POLİTİKA TESBİT EDİYORUZ: FAŞİST ZORBALIĞA AKTİF BİR ŞEKİLDE KARŞI ÇIKMAK-ÖRGÜTLÜ HALK YIĞINLARININ DİRENİŞİNİ BİR KALE GİBİ FAŞİZMİN KARŞISINA DİKMEK. BU UĞURDA GENÇLİĞİN EN GENİŞ ANTİ-FAŞİST CEPHESİNİ KURABİLMEK İÇİN MERKEZİ BİR GENÇLİK ÖRGÜTÜNÜN OLUŞTURULMASINDA BÜTÜN DEVRİMCİ GENÇLERİ VE GENÇLİK KURULUŞLARINI GÖREVE ÇAĞIRIYORUZ."

TÜRKİYE'DE NELER OLUYOR?

Egemen sınıfların sözcülüğünü iktidar olarak ve iktidar olamadan yapanların da, ezilen, horlanan halk yığınlarının yoğun bir karamsarlık içinde bulunduğu bir ülkede yaşıyoruz. Bir yandan iktidardakiler artık ülkeyi yönetemez hale gelirken, öte yandan yönetilenlerin hoşnutsuzluğu artıyor. Zaten sürekli gündemde olan milli kriz, günümüzde yeni boyutlar kazanıyor. Bu koşullar altında, Türkiye'de artık herkesin üzerinde anlaştığı tek nokta ülkenin bir "anarşi" içinde olduğudur. Ama nasıl bir "anarşi"? Bu anarşinin kaynağı bizce egemen sınıfların kendi içindeki çıkar çatışmaları ve onların halk yığınlarının yükselen mücadelesi karşısındaki çaresizlikleridir. Üzerinde anlaştıkları nokta ise halkı sömürmede ve ona baskı uygulamada her türlü yönteme başvurulabileceğidir. Anlaşamadıkları konu yalnızca bunun araçlarının ne olması gerektiğidir. Tekelci sermayenin bir kesimi "sivil sıkıyönetim" ya da faşizmin haldeki kurumlaşmış yapısıyla yetinirken, diğer bir kesimi "sivil, asker" karışımı bir açık diktanın çığırtkanlığını yapıyor. Bunun gereçlerini ve gerekçelerini yaratmaya çalışıyor. Güvenlik kuvvetlerine yardımcı komando çetelerinin işçilere, köylülere, devrimci gençlere yöneltikleri saldırılar, silahlı tecavüzler bu planın bir parçasıdır. İnsan avına çıkan kolluk kuvvetleri, yordamı faşizme özgü yargılamalarla yurttaşları kurşunluyor, bombalıyorlar. Kürt halkı üzerindeki milli baskı gittikçe yoğunlaşıyor. Faşizm yukarıdan aşağıya devlet aygıtında hakim olmaya çalışırken bunun bir parçası olarak da aşağıdan yukarıya kitle tabanı yaratmak ve ne pahasına olursa olsun bütün demokratik mevzileri yok etmek "kavga"sı veriyor. Öte yandan kimi "demokrat" baylarımız ve kuruluşlarımız, aman faşizm biraz daha tırmandı(!) diye çığlık atıyorlar. Ve "nisbi demokrasi"yi korumak, eldeki mevzileri korumak adı altında tekelci sermayenin kısa vadeli programını uygulamasına alet oluyorlar. Oysa, faşizme karşı mücadelede mevcut demokrasiyi korumak hiçbir zaman temel alınamaz.

DEVRİMCİ GENÇLER OLARAK BU KOŞULLAR ALTINDA BİZİM KONUMUMUZ NEDİR? GÖREVLERİMİZ NELERDİR?

Oligarşinin siyasi faaliyetini anlayabildikten sonra halkın bir parçası olan gençlik üzerinde oynanan oyunları somutlayabiliyoruz. Böylelikle üniversitelerin kapısına neden kilit vurulduğunu, kendi dernek binamızın niçin mühürlü olduğunu görebiliyoruz.

ÜNİVERSİTELER AÇILMALIDIR:

Üniversitelerde devrimciler aktif kitle desteğine sahip olduklarından, komando bozuntularının azgın saldırılarını her zaman püskürtmüşlerdir. Üniversitelerde hiçbir zaman "iki grup arasında çatışma" olmamıştır. Gençliğin üzerine yönelik, aleni, kanlı faşist saldırılar olagelmiştir. Bu süreçte iyice teşhir ve tecrit olan komandoların azgınlaşması da para etmeyince, teker teker öldürmekle tüketemeyince devrimcileri, ağababaları bu kez de üniversiteleri kapatmışlardır. Böylece içerdiği kitleler tarafından önemli birer demokratik mevzi yapılan bu kurumlar işlevsiz hale getirilmiştir. Üniversitelerin kapatılması karşısında "sol"un tavrı ise gerçekten üzücüdür.

Dahası, siyaset cambazları bir taşla iki kuş vurma sevdasıyla, memleketlerine giden yurtsever öğrencileri "kır gerillası" başlatıyor diye tasfiye etmeyi düşünmektedirler. Taşrada, yurt sathında yoğunlaşan faşist saldırılar karşısında meşru müdafaa durumuna geçen devrimciler, sinsice, gözden ırak yok etme çabalarıyla karşı karşıyalar.

FAŞİST BASKILARA SON VERİLMELİDİR:

Demokratik bir kitle örgütü olan derneğimizin var oluş gerekçesi öğrenci kitlesinin Ankara'dan uzaklaştırılması yetmezmiş gibi, üyelerle bağ kurabileceğimiz tek yer olan dernek binamız, uzun süredir mühürlü tutulmakta, yasal hakkımız olan dernek faaliyetimiz gün geçtikçe kısıtlanmaktadır. Zaten genel olarak uygulanmaya konulan baskı yasalarından biri olan Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na getirilen hükümler, yasal yoldan kitle gösterileri yapmamızı imkansız hale getirmektedir. Çünkü toplantılara, yürüyüşlere istenildiği anda saldırmanın "hukuki" dayanağı yaratılmıştır.

FAŞİST ÜLKÜ OCAKLARI KAPATILMALIDIR:

Katiller dergâhı haline gelen bu faşist çete bütün kanlı saldırıların kaynağı olmaktadır. Üstelik bu örgütün başında geçmişte Nail Karaçam kardeşimizi bir pusuda kahpece öldüren Sami Bal adında bir katil bulunmaktaydı. Yine bu örgütün çeşitli kademelerinde görev alan tescilli katiller vardır. Aftan yararlanarak salıverilen Sami Bal'ın daha yatması gereken dört yıllık cezası vardır. Duyururuz!

Sonuç olarak özellikle demokratik üniversite mücadelemizin program hedeflerinin gerçekleşebilmesi için aşağıdaki üç anlayışın uygulanması gerektiğine inanıyoruz:

1. Emperyalizmin ve oligarşinin kanlı saldırılarının emperyalizmin üçüncü bunalım döneminde geri bıraktırılmış ülkelerde olağan şeyler olduğunu anlıyoruz. Ve fakat bu duruma baş eğilmemesi gerektiğini, aktif ve tavizsiz mücadele vermemiz gerektiği, örgütlü mücadele vermemiz gerektiğini en geniş yığınlara anlatacağız. En geniş yığınları anti-faşist mücadelenin gereğine inandıracağız. Faşizme karşı mücadeleyi işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesinin ışığında devrim meselesinin bir parçası olarak yürüteceğiz.

2. Artan faşist saldırılar karşısında aman faşizm geliyor; sıkıyönetim geliyor, en kötü demokrasi en iyi faşizmden iyidir lafları arkasında "burjuva demokrasisi" sınırları içinde "demokrasi"den yana güçlerin siyasi şemsiyesi altına sığınmanın teorisi olan ve kitlelere faşizm karşısında pasifizmi öneren görüşlere ve tüm revizyonist ve oportünist görüşlere karşı uyanık olacağız.

3. Faşizme ve faşistlere karşı aktif mücadeleden vazgeçmeyeceğiz. Gençliğin devrimci eyleminin birliğini somut programlar ve açık hedefler doğrultusunda sağlayacağız. Halkın mücadelesinin yanıbaşında, gençliğin geniş, en geniş anti-faşist cephesini yaratmak için çaba göstereceğiz. Pratikte bunun gerçekleştirilmesini Türkiye gençliğinin tek merkezi yığın örgütünün kurulmasında görüyoruz.

AYÖD Başkanı Melih Pekdemir.

Tütün Üreticilerinin Mücadelesi Yükseliyor

● AKHİSAR'DA TÜTÜN ÜRETİCİLERİ MİTİNG VE YÜRÜYÜŞÜ YAPILDI

Bundan önceki sayımızda Ege Tütün Üreticileri Sendikası'nın (ETÜS) kurulduğunu bildirmiştik. Yıllardır Tekel-tüccar-yabancı şirket üçlüsünün ağır sömürüsü altında inleyen yoksul tütün üreticilerinin örgütlenmesi mücadelelerine güç kattı. ETÜS tütün piyasası öncesi yaptığı miting ve yürüyüşte, yoksul tütün üreticilerinin sorunlarını bütün çıplaklığı ile dile getirdi ve bütün üreticileri sendika çatısı altında mücadeleye çağırdı. Beş binden fazla üreticinin yer aldığı miting ve yürüyüşte konuşmacılar, geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yıl da tütün üzerinde oynanan oyunu açıkladılar. Daha sonra, "Tütüncüler Birleşin Tütün Üzerindeki Sömürüye Son", "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun Faşizm", "Katil İktidar", "Tek Yol Devrim", "Katil Amerika" ve diğer devrimci pankart ve sloganlarla yürüyüşe geçen üreticiler, Atatürk heykeline kadar yürüyerek eylemlerini başarıyla bitirdiler.

Yıllardır, Tekel izlediği tütün politikası ile, üreticilerin daha piyasa açılmadan tefeci tüccarların eline düşmesini sağlamaktadır. Her yıl rekoltenin %30'a yakını piyasadan çok önce karaborsa fiyatı ile tüccarın eline geçmekte, üreticilere verilmesi gereken krediler tüccara aktarılarak üreticiler tüccarın kucağına atılmaktadır. Örneğin geçen yıl devlet tarafından 50-60 tüccara 1 milyar 250 milyon lira kredi verilmiş, tüccar bu kredilerle 30 liraya aldığı tütünü daha sonra Tekel ve dış ülkelere 55 lira üzerinden satarak 700 milyon lira kazanmıştır. Yine bu yıl devlet tarafından tüccara alımları için 2 milyar lira kredi verilmiştir. Oysa 400 bin üretici ailesine verilen krediler ise tüccara verilen kredi miktarından çok azdır.

Bu yıl da diğer yıllarda olduğu gibi 45 liraya maledilen tütün ortalama olarak 30-35 lira üzerin-

Sorgun'da Mücadele Sürecektir

- DEVRİMCİ BİLFER İŞÇİLERİ TÜRK-İŞ VE PATRONLARIN OYUNUNU BOZDU.
- İŞÇİLER YOZGAT VALİSİNİ VE JANDARMA KOMUTANINI KONUŞTURMADILAR.
- İŞÇİLER İLERİCİ SENDİKACI KADİR ŞAHİN'İ HAPİSHANEDEN ÇIKARTTILAR.

Geçtiğimiz ay içinde, ilerici maden işçileri Sorgun'da egemen güçlere bir darbe daha indirdi. Sorgun Bilfer Linyit işletmesinde süregelen baskı, terör, ücret ve sosyal hakları ödememe, işçi çıkartma, bölgecilik yaratma, keyfi yönetim ve emekçi kitlelerin gelişimini önleme çabaları işyerinde sosyal bir patlamaya dönüştü. Ve sarı sendikanın ilerici şube başkanının hazırlanan bir oyunla tutuklanması üzerine işçiler topyekûn direnişe geçtiler.

18 Ocak günü başlayan olaylar sırasında halkın da katılmasıyla işçiler tarafından hükümet binası sarıldı. İlerici şube başkanı Kadir Şahin'in serbest bırakılması için gösteri yapıldı. Bunun üzerine Sorgun'a gelen Yozgat Valisi ve jandarma alay komutanı, olayları bastırmak ve işçileri dağıtmak amacıyla konuşmak isteyince onlara da aynı tepki gösterilerek konuşmalarına engel olundu.

19 Ocak günü Kadir Şahin serbest bıraktırıldı. Ve aynı gün, işçilerin üyesi bulundukları Türk-İş'e bağlı Maden İş Federasyonu'nun genel teşkilatlanma sekreteri Hakkı Coşar işçiler tarafından dövüldü. Bundan böyle sarı sendikacıların işçiler arasında barındırılmayacağı Hakkı Coşar'a anlatıldı.

Bu, 18-19 Ocak 1976 günü Sorgunda geçen olayların özeti. Ama, bu olaylar o gün başlamadı. Bir geçmişi, gelişimi ve birikimi vardı.

SADULLAH BİLGİN KİMDİR?

Bu gelişim ve birikim içinde doğru değerlendirilmesi gereken iki olgu vardır: Birincisi, Hekimhan'da krom ve demir yataklarını elinde bulunduran, Doğu Anadolu'da 160 bakır yatağının Fransızlar'la birlikte, Sorgun Bilfer Linyit işletmesinin de yalnız başına sahibi olan, AET uyruklu şirketlerle sürekli ilişkiler içinde TEKELLEŞEN. Türkiye'de en önemli üç-dört maden sirketinin içine giren ve büyük oranda maden haklarını bünyesinde toplayan BİLFER LİMİTED Şirketi'nin sahibi SADULLAH BİLGİN'dir. İkincisi ise, "işçi hareketlerini" düzenleyen SARI SENDİKACILIĞI varlığında yaşatan Maden İş Federasyonu'na bağlı Orta ve Doğu Anadolu Maden İşçileri Sendikası ve sendikanın genel başkanı Fethi Gerçek'tir. Bu düzenlemeler içinde, 1974 yılının Kasım ayında Hekimhan'da bu oyunlara karşı çıkıp, işçilerin haklarını korumaya çalışan işletme müdürü, Y.Maden Mühendisi Sabahattin Çakır işlerinde sendika başkanının lumpen kardeşinin de bulunduğu, yörenin çıkarcı ailelerinin adamları tarafından linç edilerek öldürülmüştü. Mühendis Çakır gitti ve alışılagelmiş düzen sağlandı. Ödenmeyen işçi ücretleri, sendikanın hazırlattığı şike direnişler, işten çıkartmalar, baskı, küfür, tehditler ve "ben istersem işçileri 10 sene ücretsiz çalıştırırım" gibi Sadullah Bilgin'in meydan okumaları. Ama, Sorgun'da durum değişmiş, sarı sendika olan ve bugüne kadar işçiyi pasifize eden, yıldıran, sınıf mücadelesinden kaçıran orta ve doğu anadolu Maden İşçileri Sendikası'nın şube yönetimine aydın, uyanık işçiler gelmişti. İlerici işçiler sarı sendika ve patron ilişkisine ayak uydurmayınca, işyerinde ocak şefi olarak çalışan ve sendikanın mali sekreteri Hıdır Çetinkaya, hazırlanan oyunlar içindeki baş görevi yüklendi.

SORGUNDA TEZGAHLANAN OYUNLAR

1975 yılının Şubat-Nisan aylarında 86 günlük işçi ücretleri gene ödenmedi. Sadullah Bilgin işletmenin kâr edemediğini öne sürüyordu. Ama aslında amaç başkaydı. Bir kere işçilerin, geçmiş yıllarda işletmede ücretlerinin kalmasını sağlayarak, istedikleri zaman işi bırakıp gitmelerini önlemek istiyordu. İkincisi, yeni yatırımlar için elinde sermaye tutması gerekiyordu. Üçüncüsü, işçi ücretlerinin gerekçe göstererek fiyatları ayarlayabilir, elindeki stokları istediği fiyattan satabilirdi. Dördüncüsü, çokuluslu tekellerin güvenini kazanabilirdi. Beşincisi, madenler kanununa göre verimliliği kârlılığı azalan işletmeleri kolayca elinden çıkarabilir, devlete yüksek meblağlarla satabilirdi.

İşçiler ilk olarak 1975 Nisan ayında 86 günlük ücretleri ödenmediği için sarı sendika tarafından direnişe geçirildiler. Direniş 28 gün sürdü. Bir kısım işçiler işten çıkartıldı. Ama ilerici işçilerin kararlılığı nedeniyle oyunda başarıya ulaşılamadı. İşçiler 86 günlük ücretlerini aldılar. Ama sendika direnişte geçen 28 günlük ücreti "ödeyeceğim" demesine rağmen, oyunu bozulan üçkağıtçı kızgınlığı ile ödemedi. Artık oyun açık oynanıyordu. HIDIR ÇETİNKAYA, işçilere küfrediyor, tehdit ediyor, haraç alıyor, aralarına Erzincan'dan, Zonguldak'tan işçiler sokarak bölgeciliği kışkırtıp işçileri bölmeye çalışıyor ve işçileri işten çıkartıyordu. 1975 Aralık ayında 22 işçinin iş aktini feshetti.

İşçilerin güvendikleri, inandıkları, ilerici ilişkileriyle bilinen bir grup vardı. Şube başkanları ve şube yönetim kurulları... Çünkü kendileri seçmişlerdi ve kendilerinin ilerici, devrimci mücadelelerine önder olmalarını istiyorlardı. Yöneticilerin bazı olumlu girişimleri oldu. Bunun üzerine gelecekleri için bu yöneticilerin harcanması gerektiğini anlayan patron ve sendika yeni faaliyetlere girişti.

17 Ocak 1976 günü hemen harekete geçildi. HIDIR ÇETİNKAYA, önce işyerinde kasabanın ileri gelenleri ile içkili, kumarlı bir gece eğlencesi düzenledi. Sonra aynı gün, başta şube başkanı Kadir Şahin olmak üzere, iki yönetim kurulu üyesiyle birlikte 15 işçinin iş aktinin feshedildiğini bildirdi. Amaç, işçiler içinde huzursuzluğu arttırırken, bir yandan da içki meclisine gelen komiser, ve diğer zevatla emniyeti sağlamak ve çıkması muhtemel olaylarla şube yöneticilerini tutuklamak hem sendikayı hem de alış-verişte işletmeyi kurtarmaktı.

İstenilen gerçekleşti. Kadir Şahin sabah erken saatlerde işyerine gelip durumun niye böyle olduğunu Hıdır Çetinkaya'ya sormak isteyince, henüz içki masasından kalkmamış olan komiser, "hakaret var" gerekçesiyle Kadir Şahin'i nezarete götürdü ve hemen tutuklattırdı. Hıdır ise görevini tamamlamış uşak rahatlığıyla Ankara'ya patronuna sığındı. Ama, oyun istedikleri gibi gelişmeyecekti. Kararlı ve yiğit MADEN işçileri halkın da desteğiyle direnişe geçtiler. Hükümet binasını sardılar, 18 Ocak günü erken saatlerde başlayan direniş Kadir Şahin'in serbest bırakılmasına kadar sürdü.

Olayların bittiğini, yatıştığını düşünerek, işveren vekili Mehmet Nuri Gökçe ve Federasyon'un teşkilatlanma sekreteri Hakkı Coşar ile birlikte işyerine gelen Hıdır Çetinkaya, daha arabadan inmeden işçiler tarafından beş kilometre kadar kovalandı. Hakkı Coşar ve Mehmet Nuri Gökçe linç olmaktan zor kurtuldular. Ama tekelci burjuvazinin yerli ortağı Sadullah Bilgin fırsatı değerlendirmek isteyecekti. Hemen Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na başvurarak oyunun ikinci perdesini sahnelemeye girişti. Eğer ocaklarda iş emniyeti olmadığı ve teknik elemanların işletmeye sokulmadığı tesbit edilirse, yüksek fiyatla devlete devir işleri kolay olacaktı. Sorgun'a iki bakanlık müfettişi gönderildi. Ama teknik elemanlar ve işçiler çalışıyordu. Rapor Sadullah Bilgin'in istediği gibi değildi. Ama, şimdilik ilerici işçilerin elebaşılarından kurtulmuştu. Oysa unuttuğu birşey vardı: O da işçilerin kararlılığı ve mücadele azmiydi. İşçiler hazırlanan oyunları görüyor, ancak sabırlı ve kararlı mücadeleyle başarıya ulaşacaklarını biliyorlardı.

Sorgun'da ilk zafer kazanılmış, ve ikinci olarak sarı sendikaya karşı verilecek mücadelenin hazırlıklarına girişilmişti... Ergeç Sorgun'da ve Türkiye'de zafer işçi sınıfının olacaktı.

---

den üreticinin elinden alınmıştır. Dünya piyasalarında tütün geçen yıllardan daha fazla para etmesine rağmen(dış ülkelerle kurulan bağlantı kilo başına 4,5 dolar yani 66,5 liradır) üreticinin eline ürünün yarı değeri bile geçmemiştir. 43,5 lira olarak ilan edilen baş fiyat sembolik olmaktan öteye gitmemiş, alımlar ortalama olarak 30-35 lira civarında oluşmuştur. Taban fiyatı uygulanmayarak tütünlerin çok düşük fiyatla (15-20 lira gibi) üreticinin elinden çıkması sağlanmıştır.

Fakat bu yılki tütün piyasası diğer yıllara nazaran önemli bir farklılık göstermektedir. Yıllardır örgütsüz ve bilinçsiz olarak sömürülen üreticiler artık bu soyguna dur diyecekler ve örgütlerinin önderliğinde ekonomik-demokratik mücadelelerini sürdürecekler. Kurulmasının ilk günlerinde üye sayısının 1500'e ulaşması, sendikanın güçlülüğünü kanıtlamaktadır. Bu güçlülüğe paralel olarak oligarşi, sömürü ve zulmüne karşı direnen kitleler üzerinde baskısını arttırmaktadır. ETÜS üzerine yönelen baskılar, oligarşinin, kitlelerin örgütlü mücadelesinden ne kadar korktuğunu açıkça göstermektedir.

Bu arada miting ve yürüyüşe katılan 5000 üreticinin hep bir ağızdan bağırdığı "Tek Yol Devrim" sloganını benimsemedikleri ve yürüyüşte anti-Sovyet (!) sloganlarına izin verilmediği için yürüyüşe katılmayan çok ihtilalci(!) baylaρımızın, kitlelerin ekonomik-demokratik mücadelesi karşısındaki tavrını da geçerken belirtmek gerekir.

Yoksul tütün üreticilerinin mücadelesine AK-DER(Akhisar Halk Kültür Derneği) çatısı altında örgütlenen devrimci gençler de bütün güçleriyle katıldılar. ETÜS ve AK-DER üyeleri 16 Ocak 1975'te İstanbul'da faşist köpekler tarafından katledilen devrimci kardeşimiz Kerim Yaman'ı ölüm yıldönümünde mezarı başında anarak mücadele andı içtiler. Ayrıca 7 Şubat tarihinde Kerim Yaman adına halk gecesi düzenlendi. AK-DER ve ETÜS bundan sonra da örgütlü mücadelelerini birlikte sürdüreceklerdir.

OLİGARŞ

Oligarşi konusu günümüz sol hareketi ve ayrıca özel olarak gençlik içerisinde en fazla tartışılan konulardan birisidir. Konunun önemini vurgulamak açısından oligarşi konusuna yöntem olarak nasıl yaklaşmak gerektiğini ve bunun bir sonucu olarak onun geri bıraktırılmış ülkelerdeki faşist karakterini açıklamaya çalışacağız.

Yöntem olarak oligarşi sorununa yaklaşış başlangıçta bu kelime ile neyin anlatılmak istendiğine bağlıdır. Biz oligarşi kelimesini, ülke ekonomisine hakim olan sınıfların siyasi yönetim biçimi olarak tanımlıyoruz. Yani, oligarşi, hakim sınıflar ittifakının siyasi ifadesidir. Oligarşinin varlık olarak temel belirleyicisi tekelci sermayedir. Bundan dolayı günümüzde tekelci sermayenin hakim bulunduğu sanayi devrimini tamamlamış emperyalist-kapitalist ülkelerdeki yönetim de geri bıraktırılmış ülkelerdeki yönetim de oligarşiktir. Fakat emperyalist-kapitalist ülkelerdeki oligarşik yönetimin, geri bıraktırılmış ülkelerdeki yönetimlerden belirli farklılıkları vardır. Gelişmiş ülkelerdeki yönetimin özü, niteliği finans oligarşisidir.

Böylesi bir yaklaşım zorunlu olarak finans oligarşisinin doğuşu ve niteliği, bir yönetim biçimi olarak geri bıraktırılmış ülkelerde kazanmış olduğu boyutlarını incelemek zorundadır. Biz böylesi bir yöntemi tercih edeceğiz.

Diğer bir yaklaşım da kelime anlamı olarak oligarşinin ki, azınlık yönetimi demektir, neyi ifade ettiğini açmak v e çeşitli tarihi dönemlerde kazandığı somut biçimleri incelemektir ki, terim olarak oligarşinin kullanımına bütün toplumlarda rastlayabiliriz. "Tarihçi Heredot Yunan Sitelerinden bahsederken mutlu azınlığın iktidarından, "oligarşi"den bahsediyordu. "Sitelerin organizasyonu iki yol izledi... Birinci yolu izleyen sitelerde bütün köle sahiplerinin iktidarı kurulmuştu. Köleci demokrasi denen düzen. Öteki sitelerde devlet yönetimi küçük bir gurup aristokratın elinde yoğunlaşıyordu, oligarşi denen iktidar." (İlkel Toplum, Köleci Toplum, Feodal Toplum, Zubritski...., Sol Yayınları, s. 115, altını biz çizdik) Keza Mao, Emperyalizm ile Mücadele'de "Kuomintang Hükümeti'nin 1927 ve iç savaşı başlattıktan sonra kurmuş olduğu OLİGARŞİK DİKTATÖRLÜK'ten"bahsediyor. (s.17) "öyle ki- diyor Mao, bu oligarşik dikta yüzünden- ulusun müttefik iradesini temsil edecek olan bir demokratik koalisyon hükümetinin kurulması imkansızdı". Bu ve bunun gibi alıntıları arttırmak mümkündür ama yukarıda söylediğimiz gibi biz terim olarak oligarşinin çeşitli tarihi dönemlerde kazandığı anlamdan çok onun günümüzde kazandığı siyasi içeriğini açmayı yeğleyeceğiz.

Konunun açıklanmasına girmeden şunu da belirtmek isteriz ki, OLİGARŞİ konusu çok derinlemesine araştırma isteyen, ülkemiz hakim sınıflar tablosunun tutarlı bir sunumunu zorunlu kılan bir konudur. Ve bunu bütün boyutları ile bu yazıdan beklemek olanaksızdır. Biz konuya genel bir yaklaşımı sunmaya çalışacağız v e bu anlamda bu yazı için ileriki çalışmalarımızın ancak bir taslağıdır diyebiliriz. Böyle bir taslağın niçin yayınlandığı sorulabilir. Gerçekten konu hakkında daha ayrıntılı bir incelemenin yayınlanması tercih edilebilirdi. Zaman alacak böyle bir çalışmayı beklemeden bu yolu tutmamızın esas nedeni "oligarşi" konusunda açıklık kazandırılması yolundaki ısrarlı taleplerdir.

FİNANS OLİGARŞİSİ
(MALİ SERMAYE)

Emperyalizm çağına girilmesiyle dünya çapında tekellerin ekonomiye hakimiyeti söz konusu oldu. Daha doğrusu bu, tekelciliğin üretim ve dağıtım sistemine hakim oluş çağına emperyalizm çağı denildi. Rekabetçi kapitalizm döneminde filizlenen gelişen yeni bir tür sermaye dünyaya egemen oldu: Mali sermaye(finans kapital).

Mali sermayenin yani Finans Kapital'in anlaşılabilmesi tekelleşme olgusunun anlaşılmasıyla mümkündür. Tekelleşme sanayiin olağanüstü ölçüde gelişmesi ve üretimin gitgide daha büyük işletmeler içinde son derece hızlı yoğunlaşmasının bir sonucudur. "Serbest rekabet üretimin yoğunlaşmasına yol açar,bu da belirli bir gelişim aşamasında tekelleri doğurur." diyordu Lenin. (Kapitalizmin Ekonomi Politiği, s.217) Demek ki, tekelleşme olgusu sermaye birikimi ile ilgilidir. Kapitalist üretimin başlamasıyla birlikte sermayenin birikim sürecinde yeni yaratılan artı-değerin yeniden sermayeye dönüştürülmesi süreci de başlamıştır. Sermaye birikimini sağlamanın iki yolu vardır. Yoğunlaşma ve merkezileşme. "Eğer kapitalistler kendi başlarına sermaye biriktirir, böylece herbirinin kontrolü altındaki sermaye artarsa,daha büyük miktarda üretim mümkün olur. Marks bu sürece "sermayenin yoğunlaşması" adını takmıştır(Sweezy)". Yoğunlaşma tek başına bile üretim miktarında sürekli bir artış meydana getirmeye ve belli üretim kollarında dahi olsa rekabeti sınırlandırmaya yani tekelciliğe doğru bir eğilimi yaratmaya yeterlidir. Yoğunlaşmanın yanısıra bir de "Sermayenin Merkezileşmesi" olgusu vardır. "Bu sürecin(merkezileşmenin) diğerinden farkı sadece elde bulunan ve faaliyet göstermekte olan sermayenin dağılımındaki bir değişmeyi ele almasıdır. Bu nedenle faaliyet alanı, toplumsal servetin mutlak olarak büyümesi veya sermaye birikiminin mutlak sınırları ile sınırlanmıştır. Başka bir yerde birçok kişinin kaybettiği sermaye bir yerde bir kişinin elinde büyük miktarda toplanmıştır. Bu ise merkezileşmenin ta kendisidir(Marks).""Herhangi bir endüstri dalında merkezileşme tek bir şirket kalıncaya kadar sürer, fakat toplum için bu süreç "bütün toplumsal sermaye ya bir tek kapitalistin ya da bir tek şirketteki kapitalistlerin elinde toplanıncaya kadar sona ermez(Marks)".

Sermaye birikimi ve merkezileşmesinin ana araçlarından ikisi Anonim Şirketler ve Bankalardır. Anonim şirketler halinde birleşmeye başlayan veya diğer küçük işletmelerin yok edilmesiyle hakim duruma gelen çeşitli şirketlerdeki hisse senetlerine ve tahvillere sahip olanlar ekonomiye de hakim olmaya başladılar. Başlangıçta bankaların önemi bu tahvil ve hisse satışlarında oynadıkları roldür. "Almanya'daki büyük ticaret bankaları, geniş kaynakları ve mali ilişkileri nedeniyle yeni hisse senedi ve tahvil satışına erkenden başladılar ve kuruculuk alanında kendilerine en önemli yeri sağladılar(Sweezy)." Ve bankalar anonim şirketteki bu etkilerini daima rekabetin sona erdirilmesi doğrultusunda kullanırlar. Bir bankanın ilişkisi ne kadar geniş ise ve güçlü ise rekabeti ortadan kaldırma ve tekeller kurma amacında da o kadar etkin olur. Bundan dolayı Lenin, bankaların tekelleşmedeki rollerini şöyle belirtiyor:"Bankalar geliştikçe ve az sayıda kurumlar halinde yoğunlaştıkça, mütevazi araçlar olmaktan çıkıp belli bir ülkenin ya da birçok ülkenin ilk madde kaynaklarının ve üretim araçlarının çoğunu, kapitalistlerin ve küçük patronların nakdi sermayelerinin hemen hemen bütününü emirlerinde bulunduran muazzam tekeller haline gelirler. Birçok mütevazi aracının böyle bir avuç tekelci haline gelmesi kapitalizmin, kapitalist emperyalizme dönüşmesinin temel süreçlerinden birini meydana getirmektedir (Emperyalizm, s.39-40)."

Dolayısıyla bir birleşme hareketi dönemi yaşanmaktadır. Sanayi sermayesi ile banka sermayesi birleşmektedir. Bu geçiş evresinde bankaların hakimiyeti ve etkin rolü kaçınılmazdır. Ama bazı yaklaşımlar bu geçici durumu sürekli bir durummuş gibi gösterdiler. Banka ve sanayi sermayesinin birleşmesine, içiçe geçmesine verilen mali sermaye(finans kapital) adı, Hilferding tarafından şöyle açıklanıyor: "Sınai sermayenin daima büyüyen bir parçası, onu kullanmakta olan sanayicilere ait değildir. Sanayiciler bundan yararlanma olanağını sadece kendilerine göre sermaye sahipliği temsil eden bankalar kanalıyla elde etmektedirler. Öte yandan bankalarda, gitgide artan bir sermaye kısmını, sanayide tutmak zorundadır. Böylece bankalar, gittikçe artan ölçüde birer sanayi kapitalisti haline geliyor.Gerçekte sanayi sermayesi haline dönüşen bu banka sermayesine-yani para sermayeye- "mali sermaye",(finance capital) diyorum. Kısacası, 'mali sermaye' bankaların çekip çevirdiği sanayicilerin kullandığı bir sermaye oluyor.(Aktaran Lenin, Emperyalizm, s.59-60,abç)"

Bu görüş temelden hatalıdır; gerek tanım olarak getirilen, gerekse bu tanımın zorunlu sonucu olarak ileri sürülen politik önermeler yanlıştır. Birincisi finans kapital terimine kapitalist gelişmede geçici bir aşama olan bankaların egemenliği belirleyici olarak getiriliyor. İkincisi bunun zorunlu politik önermesi olan"Münih'te 6 bankaya el koydun mu, bütün ekonomiyi, devleti kontrola alırsın" tezi devrimi aşırı basitleştirmekte,işçi sınıfına yanlış hedefler göstermektedir. "Birleşme hareketi sürecinde, anonim şirketler ve tam birleşmeler kuruluş sürecinde iken bankaların stratejik bir durumun olduğu ve bu yolla üretim sisteminin kilit noktalarını kontrol edebildikleri doğrudur, fakat birleşmeler süreci sürekli olarak devam etmez. (Sweezy)"

Süreç içinde bankaların gücü ve rolleri ikinci plana düşer. Artık banka sermayesi sanayi sermayesinin yardımcısı durumuna düşmüştür. Ama bu kesinlikle bir geriye dönüş değildir ve daha üst düzeyde iki sermaye grubunun oluşturduğu yeni tip bir sermayedir.

Lenin Hilferding'in bu tanımına "üretimin ve sermayenin genişleyen yoğunlasmasının tekellere yol açtığı ve hala açmakta olduğu olayını sessizce geçiştirdiği....." için eksik bir tanım olarak nitelemektedir. Hilferding'in , "bankalar tarafından kontrol edilen ve sanayiciler tarafından kullanılan sermaye" tanımı yerine hepimizin bildiği şu ünlü tanımlamasını getirir: "Üretimin yoğunlaşmasıyla bunun sonucu olarak tekeller, sanayi ve bankaların kaynaşması ve içiçe girmesi-işte mali sermayenin oluşum tarihi ve bu kavramın özü." (a.g.e., s.60)

Kısaca özetlersek sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi sanayi tekellerinin teşekkülü (özellikle anonim şirketler halinde) kaçınılmazcasına banka sermayesinin de yoğunlaşmasına ve banka tekellerine yol açar. Bankacılıkta tekelcilik, bankalarla sanayi arasındaki ilişkilerin değişimine ve bankaların sanayi üzerinde egemenlik kurmalarına yol açar. Böylece 'ödeme işlemlerinin mütevazi araçları' kudretli mali merkezler halini alır. Birleşme sürecinin gelişimi içerisinde tekelci banka kapitalistleriyle, tekelci sanayi kapitalistleri içiçe kaynaştılar. Bu andan itibaren de sermayenin bir başka şekli olan, mali sermaye ortaya çıktı. Mali sermayenin oluşumu, yeni bir tekel türünün, yeni bir sermaye türünün doğuşuna yol açar.

Böylece 20. yüzyıl, eski kapitalizmin genel olarak sermaye egemenliğinden mali sermaye egemenliğine geçilen yeni bir kapitalizme yerini bıraktığının bir dönüm noktasıdır.

Burada ileride bir karışıklık olmaması için kullanacağımız terimler üzerinde bir açıklama yapmayı zorunlu görüyoruz. Bundan sonra finans kapital terimi yerine tekelci sermaye sözcüğünü kullanacağız. Ve tekelci sermayeden kastedilen Lenin'in finans kapitalidir. Finans kapital teriminin gerek uluslararası literatürde kullanılmaması, gerek bu tanımdan Hilferding'in ona yüklediği yanlış anlamın anlaşılması, gerekse ülkemizde birçok ki-

> OLIGARŞI ÜLKE EKONOMISINE HAKIM OLAN SINIFLARIN SIYASI YÖNETIMIDIR. YANI OLIGARŞI HAKIM SINIFLAR ITTIFAKININ SIYASI VAROLUŞ BIÇIMIDIR. OLIGARŞININ VARLIK OLARAK TEMEL BELIRLEYICISI TEKELCI SERMAYEDIR. 'BUNDAN DOLAYI GÜNÜMÜZDE TEKELCI SERMAYENIN HAKI LUNDUĞU SANAYI DEVRIMINI TAMAM EMPERYALIST-KAPITALIST ÜLKELERD YÖNETIM DE, GERI BIRAKTIRILMIŞ LERDEKI YÖNETIM DE OLIGARŞIK YÖ DIR'.

FAŞİZM-1

EMPERYALIST-KAPITALIST ÜLKELERDEKI OLIGARŞININ ÖZÜ TEKELCI SERMAYE(FINANS KAPITAL) DIR. GERI BIRAKTIRILMIŞ ÜLKELERDE ISE TEKELCI SERMAYENIN YÖNLENDIRDIĞI, ITICI GÜÇ OLDUĞU, DIĞER SINIFLARLA ITTIFAKI IÇEREN BIR YÖNETIM SÖZ KONUSUDUR.

şinin bu terime yeni katkılar yapmış olması nedeniyle kullanmayacağız. Özellikle ülkemizde finans kapital terimine yapılan orijinal katkılardan ve bu terimin yanlış kullanımlarından bahsetmek istiyoruz. Bu orijinal katkılardan birinin kaynağı Dr. Hikmet Kıvılcımlı'dır. 'Emperyalizm, Geberen Kapitalizm' kitabında finans kapitali şöyle tanımlıyor Kıvılcımlı:"Gerçekte ise, emperyalizm, çağındaki bütün büyük kapitallerin biricik sentezi olan finans kapital vardır. Finans kapital içinde, büyük bankerler, endüstriciler ve büyük tüccarlar gibi büyük arazi sahipleri de bulunur. (s.76)

"...üstün sınıfların içinde en kodaman varlıklılar (arazi sahiplerinin, bankerlerin endüstrici ve tüccarların en zenginleri) finans kapitale mahsus bir plutos (zenginlik) halinde içli dışlı sarmaşırlar (s.68, abç)."

Uzun bir süre deyim uygun düşerse Kıvılcımlı bezirganlığı yapıp, daha sonra utanmazcasına sayfalar dolusu "eleştiri" (hiç özeleştiriye dahi gerek duymadan) yayınlanan TSİP şürekâsı da Doktorun etkisinde şöyle tanımlıyordu finans kapitali: "Finans kapital, büyük banka, sanayi, ticaret sermayesiyle emlağa ve toprağa bağlı büyük sermayelerin kaynaşmasından meydana gelir. Finans kapital bu kodaman sermayelerin birbirinden ayrılmaz biçimde giriftleşmesi durumu, yani tüm büyük sermayenin sentezidir. (Kitle, s.13, abç)" "Banka - sanayi, ticaret ve büyük arazi-emlak sahiplerinin birleşip, sermayelerinin kaynaşması ile ortaya çıkan tekelci yapı finans-kapital adını aldı. (Kitle, sayı 6, abç)"

Konuyla ilgili bir diğer ilginç yaklaşım da Troçkizm'i eleştirmeye kalkan bir sivri zekalının aslında Hilferding'inkinden pek farklı olmayan yaklaşımıdır. Üstelik Lenin'in finans-kapital tanımını Troçkistlerin tanımı olarak sunarak yapıyor bu işi. Şöyle diyor bayımız: "Banka sermayesinin önemi ve hakimiyeti inkar edilmekte, tekelci dönem kapitalizminin en belirgin özelliği olan mali sermaye (finans-kapital) olgusu gözden kaçmaktadır (İlke, sayı 13)." "Emperyalist dönemde emperyalizmin en belirleyici özelliği olan mali sermayenin sevk ve idare edildiği evrensel kurumlar olarak ortaya çıkan bankalar bir yandan üretim araçlarını finans oligarşisinin elinde toplanacak şekilde yeniden dağıtırken tüm kapitalistler sınıfının genel muhasebesini yaparlar...(Aynı yerde,abç)." Evet bayımıza göre finans kapitalin Leninist yorumu bu, yani "bankaların çekip çevirdiği sanayicilerin kullandığı bir sermaye"dir mali sermaye. Bunun aksini söylemek ise Troçkizmdir. Ne diyelim, allahın bayımıza akıl fikir vermesini dilemekten başka...

Görüldüğü gibi, ülkemizde finans kapital teriminden bahsedilince arazi sahibinden tüccarına, ne varsa onun içine katılmaktadır. Arazi sahibinin, rantiyenin, emlağa bağlı sermayenin finans kapital tanımına dahil edilmesi, orijinal bir katkıdır. Diğer yandan finans kapitali bankaların hakim olduğu bir sermaye türü olarak tanımlıyorlar da(tıpkı Hilferding gibi) vardır. Bütün bunlar bu terimin kullanımında belirli öyargıları, yanlış anlamaları zorunlu olarak beraberinde getirmektedir. Biz tekelci sermaye sözcüğünü Lenin'in finans kapital tanımı yerine ve anlamında kullanacağız. Ayrıca finans kapital, mali sermaye, finans oligarşi, mali oligarşi, tekelci sermaye terimlerinin eş anlamlı terimler olduğunu, farklı anlamlarda kullanılmadığını belirtmek istiyoruz.

OLİGARŞİK YÖNETİMLER

Kendi iç dinamizmi ile gelişen ve belli bir tekelleşmenin ürünü olarak ortaya çıkan mali sermaye ülke ekonomisine hakim duruma geldi. Ekonomideki bu hakimiyet kendini siyaset alanında da gösterdi. Mali sermaye ekonomisinden siyasetine, ülke yönetimine kadar egemen oldu. Devlet artık bütün burjuvazinin değil, bir azınlığın yani mali sermayenin kontroluna ve denetimine geçmişti. İşte bu azınlığın yönetimi oligarşik bir yönetimdir. Burjuvazinin bütününün iktidarı yerine bir azınlığın yönetimi, burjuva demokrasisinin yerini oligarşik yönetim ilkelerinin alması anlamına da gelir. Yani, burjuvazi emperyalizm çağına girilmesi ile birlikte demokratik yönetim ilkelerini bıraktı. Bütün burjuvazinin iktidarı, yerini finans kapitalin iktidarına bıraktı. Finans oligarşi ve oligarşik yönetim olarak adlandırılan işte bu yönetimdir.

Gelişmiş ülkelerde, kapitalizm kendi iç dinamizmi ile geliştiği, burjuvazi kendi demokratik devrimini devrimci bir yolla gerçekleştirdiği için bu ülkelerde tekelci sermayenin tek başına iktidarı söz konusudur. Yani tekelci sermaye tarihi gelişimi içinde diğer sınıflarla olan bağını koparmış, onları iktidardan uzaklaştırmış, alt yapıda ve üst yapıda burjuva ilişkilerin hakim ve egemen olmasını sağlamıştır. Bundan dolayı gelişmiş ülkelerdeki oligarşik yönetimin özü finans oligarşisidir diyoruz.

Fakat burjuvazi kendi devrimini gerçekleştirirken, tarihi olarak karşıtı olan bir sınıfı proletaryayı da peşine takıyor ve güçlendirmek zorunda kalıyordu. İşçi sınıfı feodalizme karşı mücadelede burjuvazinin müttefiki idi ama aynı zamanda, gelişen bir sınıf olarak onun mezarını kazıyordu. Burjuvaziye karşı yürüttüğü bu mücadele sonucu işçi sınıfı çeşitli haklar elde etti. Bu ülkelerde işçi sınıfının mücadeleye aktif olarak katılması, güçlü bir işçi sınıfı hareketinin (gerek nicelik, gerekse nitelik olarak) varlığı,çeşitli demokratik hak ve özgürlüklerin teminatı idi. Ama emperyalizm çağına girilmesiyle birlikte burjuvazi sistem olarak ilerici karakterini yitirdi. Çünkü tarihi olarak dönemini kapamış, artık çürüyen, can çekişen bir sınıf halini almıştı. Tekelci dönemle birlikte burjuvazi artık içinde faşizm özlemlerini taşıyordu. Fakat gelişmiş ülkelerdeki işçi sınıfı hareketinin güçlülüğü nedeniyle buna başvuramıyordu. Yani burjuva demokrasisinin özüne dokunamadı.

Bizce bu dokunamayışın nedenlerini ikili koymak gerekmektedir. İşçi sınıfı hareketinin nicelik ve nitelik olarak varlığını bu dokunamayışa tek neden olarak göstermek yanlıştır. Faşizm eğiliminin açığa çıkması, birbirinden ayrılmaz iki ana nedeni gerektirir. Birinci ve bizce önemlisi halkın yükselen siyasi mücadelesinin mevcut iktidarı sarsması ve tehdit etmesi; ikincisi bunun sonucu olarak hakim sınıflar arası çelişmenin had safhaya ulaşması. Özellikle az gelişmiş ülke halklarının sömürülümesi ülkedeki buhranları kısmi de olsa sömürülen ülkeye aktardığı için burjuvazi bu ülkelerde belirli bir ölçüde rahatlayabilmektedir. Ayrıca diğer ülkelerden elde edilen sömürünün bir kısmı ile işçi aristokrasisinin yaratılmış olması bu ülkelerdeki revizyonizmin maddi temelini oluşturmuştur, böylece kitlelerin iktidar alternatifi olma unsurları yumuşatılmıştır. Bütün bunlardan dolayı demokratik haklara dokunmanın gereği ve şartı olan maddi unsurların metropol ülkelerde zayıf olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde durum biraz daha farklıdır. Emperyalizmin dünya çapında varlığı ve bu ülkelerdeki bağımsız kapitalist gelişmeyi engellemesi nedeniyle bu ülkeler kendi sanayi devrimlerini yapamamışlardır. Burjuvazinin önderliğinde burjuva demokratik devrimlerini tamamlayamamışlardır. Burjuva demokratik devrimlerinin, devrimci bir atılımla yapılamamış olmasının nedeni bu ülkelerdeki burjuvazinin zayıflığı,cılızlığı,dışa bağımlılığıdır. Burjuvazinin bu güçsüzlüğü, kapitalizmin kendi iç dinamizmiyle gelişmemiş olmasından dolayı zayıf bir işçi sınıfının varlığı demektir. Evet geri bıraktırılmış ülkelerde işçi sınıfı gerek nicelik gerekse nitelik olarak gelişmiş ülkelere oranla daha güçsüzdür. Uzun bir mücadele geleneği ve bu anlamda elde ettiği, sağlam demokratik hak ve özgürlükleri yoktur. Bunun nedeni emperyalizmin varlığı ve bu ülkelerde kapitalizmin gelişiminin engellenmiş olmasıdır.

Burjuvazi (geri bıraktırılmış ülkelerde) tamamlayamadığı bu devrimi tamamlayabilmek için çeşitli atılımlarda bulunmaktadır. Ağrılı-sancılı da olsa reformlarla veya diğer yollarla (örneğin Türkiye'de 1908,1920,1960 hareketleri) bu devrimi tamamlamaya çalışmıştır. Ama devrimci barutunu tükettiği için bu görev emperyalizm çağında proletaryanın omuzlarındadır. (Leninist Kesintisiz Devrim esprisinin özü budur-proletaryanın burjuva muhtevada bir devrime öncülük etmesi.) Burjuvazi kendi güçsüzlüğü nedeniyle, emperyalizm çağında ilerici karakterini yitirip tekelci niteliğe büründüğünden dolayı , işçi sınıfının nicelik ve nitelik olarak güçsüzlüğünden dolayı (bu güçsüzlük göreceli bir kavramdır) her an, sömürüsününün daha rahat sürebilmesi için faşizme başvurabilmektedir. Burjuva demokratik devrimlerin sömürge ülkelerde tamamlamamış olmasından dolayı, burjuvazinin güçsüzlüğünden dolayı bu ülkelerdeki yönetimi ne olarak adlandıracağız? Batılı anlamda burjuva demokrasisinin kalıcı demokratik hak ve özgürlüklerinin işçi sınıfının gerek nicelik, gerekse nitelik olarak güçsüzlüğünün kazandırdığı mevzilerin yokluğundan dolayı bu sistemi nasıl yorumlayacağız? İşte sorun bunun tesbitinden kaynaklanmaktadır.

FAŞİZM KONUSUNDA BİR KAÇ SÖZ

Bu ise sömürge ve yarı- sömürge ülkelerdeki tarihi gelişimin iyi izlenmesinde, gelişimin karakteristiklerinin doğru tesbitinde yatmaktadır. Biz bu tesbite girmeden önce kabaca faşizm konusunda birkaç söz söyleyeceğiz. Faşizmin bilinen en genel tanımı şudur: "Faşizm finans-kapitalin (tekelci sermayenin) en gerici, en şövenist ve en emperyalist unsurlarının açıktan açığa yıldırıcı diktatörlüğüdür. (Dimitrof)"

Demek ki, faşizmin belirleyici özelliği tekelci sermayenin, burjuvazinin sınıf egemenliğinin bir devlet biçimi olmasıdır. "Faşizmin iktidara gelmesi bir burjuva hükümetinin yerine başka herhangi bir hükümetin gelmesi değil, tam tersine burjuva sınıf egemenliğinin bir devlet biçimi olan burjuva demokrasisinin yerini, onun diğer biçimi olan açık, tedhişçi diktatörlüğünün almasıdır. (Dimitrof)"O halde faşizm ne "proletarya ve burjuvazi gibi iki sınıf üstünde duran" bir devlet biçimidir, ne de "devlet mekanizmasını elinde tutan isyan etmiş küçük burjuvazinin"iktidarıdır. Faşizm doğrudan doğruya tekelci sermayenin egemenliğidir. Diğer sınıfların egemenliğine veya sadece her türlü baskıya, teröre faşizm denemez. Dünya çapında faşizm, tekelci sermayenin varlığıyla ortaya çıkmıştır. Öz olarak bütün tekelci iktidarlarda yani oligarşik yönetimlerde vardır. Ama belirleyici duruma belirli tarihi anlarda geçmektedir. Fakat burada içine düşülmemesi gereken bir diğer yanlış eğilim de faşizmin kesin,katı tanımlamasını yapıp onun kurallarını bulmaya çalışmaktır. "Bütün ülkeler ve halkları için geçerli, evrensel bir faşizm şeması ortaya koymak büyük bir yanlış olacaktır. Bu gerçek mücadeleyi sürdürmemize yardım etmeyecek, zararlı olacaktır (Dimitrof)". O halde yapılması gereken o ülkenin somut şartlarında faşizmin şekillenişini izleyebilmek onun niteliklerini kavrayabilmektir."Faşizmin hiçbir genel tarifi -doğru olsa bile- değişik aşamalardaki, bütün ülkelerde gelişiminin ve faşist diktatörlüklerin çeşitli biçimlerinin özel niteliklerinin incelenmesi gereğini ortadan kaldırmaz (Dimitrof)."

Not: (abç); altını biz çizdik.

DEVRİMCİ GENÇLİK

DEVAMI GELECEK SAYIDA.

HABERLER...

İlerici Yapı-iş ve Disk TEK AMBARLI ONARIM ŞANTİYESİ DİRENİŞİ

● HER GREV BİR SAVAŞ OKULUDUR FAKAT SAVAŞIN KENDİ DEĞİLDİR.

İşçi sınıfının mücadelesi, bilinçlenmesi ve toplumun diğer sınıflarıyla bütünleşmesi ancak kan ve ateş denizinin içinden geçerek ve savaş içinde, savaşıla savaşıla gerçekleşir. Bu kavga bir sınıflar kavgasıdır. Burada göz kararmasına, el titremesine yer yoktur. Bunun dünyada milyonlarca örneği vardır. İşte bizim olayımız Ambarlı olayı da bunlardan bir tanesidir. Şöyle ki, Türkiye'de işçi sınıfının vermiş olduğu şanlı mücadelenin bir biriminde yansımasıdır. Direniş ve grev başlangıcından bitimine, bitiminden bugüne kadar işçi sınıfının kavgasında bilinç unsurunun nelere kadir olduğunu dostlara ve düşmanlara göstermiştir. Olay Türkiye Elektrik Kurumu Ambarlı Santrali onarım inşaatını yaptırmakta olan Sungurlar Onarım Şantiyesi'nde çalışan 70 işçinin DİSK üyesi İlerici Yapı İş'te örgütlenmesi ve 5 işçinin işten çıkartılmasıyla başladı. İşçiler direnişe geçtiklerinde arkadaşlarının işe dönmesini ve sendikalarının tanınmasını istiyorlardı. Cevap 70 işçinin 17. maddeden işten atıldığının bildirilmesiydi. İşten çıkarma yasalara aykırı idi ve bu bölge çalışma müdürlüğü müfettişlerince kanıtlanmıştı. Buna karşın Sabahattin bey(!) kendi fabrikasından getirttiği 25-30 işçiyi jandarma zoruyla işte çalıştırıyordu. Sungurlar eski polis şefi olan Ilgız Aykutlu'yu hukuk müşaviri tutarak direnişi kırmakla görevlendirdi. O Ülkü Ocakları üyesi 25-30 kişi daha alarak işyerine geliyor, buna engel olan direnişçiler ise jandarma zoruyla uzaklaştırılıyordu. Bu arada işçi aileleri, işvereni fabrikaya sokmayıp servis otobüsleriyle sıkıyönetim komutanlık binasına giderek olayı protesto ettiler. Artık oligarşinin nasıl bir çıkar bütünleşmesi olduğu, nasıl bir yönetim olduğu daha berraklaşıyordu. Ilgız çeşitli numaralar çeviriyor, ve dışarıdan getirdiği kişilerle fabrika işçilerini şantiyede hapsedip ertesi gün grev oylaması yaptırıyor, kanunsuz bir şekilde greve hayır oyu çıkartıyordu. Fakat bu da sökmedi. Ve bir gün Muzaffer Sarıbaz ve Doğan Yıldırım(Deniz Harp Okulu'ndan sağcı olduğu, bir kişiyi yaraladığı için ihrac edilmiş, keza 83 sanıklı davada muhbir olarak tanıklık yapmıştı)işçilerin üzerine Murat otomobilinden kurşun yağdırmışlardır.

İşçilerin kararlı mücadelesi sonucunda Sendika yetki hakkını almış ve grev başlamıştır. İşçiler defalarca patronun köpekleriyle yüzyüze geliyor ve onlara unutamayacakları bir ders veriyorlardı. Kavgada saflar belirginleşiyor kimlerin emekçiden, kimlerin oligarşiden yana olduğu ortaya çıkıyor; devrimci gençler 5 aydan fazla süren mücadelenin her türlü maddi, manevi zorluğuna onlarla birlikte katlanıyordu. Faşist saldırıları birlikte göğüslüyorlar, buna karşı yüzbinlerce işçinin babası pozlarında olan İbrahim Güzelce para yardımı için DİSK'e gittiklerinde onlara nasihat veriyor, her zaman başarı kazanılamayacağını, bazen geri çekilebileceğini belirtiyordu. Denizden balık yakalamalarını, tarlalardan domates koparmalarını söylüyordu. Fakat karşısındakilerin kararlılığını görünce önce sert çıkıyor, o da tutmayınca kıvırtıyor ve ertesi gün 5000 lira gönderiyor. İşte DİSK'in 5 ayda 70 kişiye yaptığı yardım 5 bin lira, o da kavga dövüşle... Sayın sendika ağaları bakalım bu devran daha ne kadar dönecek böyle.

İş bununla da bitmiyor. Faşistler grev çadırını kurşunlarken, DİSK yöneticileri İlerici Yapı-İş Sendikası'nın aynı gün burjuva basınına bildiriyorlardı. Yani onlar bizden değildir, DİSK böyle şeyler yapmaz diyorlardı oligarşiye.

Direniş ve grev basit bir ekonomik ve demokratik mücadelenin boyutlarını aşmış, sadece Sungurlar'a karşı değil, oligarşiye ve soldaki uzantılarına karşı da mücadele sürdürülmüş v e zaferle sonuçlanmıştır.

Grev pankartı olarak işyeri kapısına astıkları yazıda "Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Zafere Kadar Grev" diyen işçiler, elbette direnişlerini zaferle bitireceklerdi. Çünkü kavgada doğru devrimci çizgi ve tavır hiçbir zaman elden bırakılmamıştı. Taksim DİSK mitinginde en önde yürüyen yiğit Ambarlı işçileri "TEK YOL DEVRİM", "KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" pankartlarıyla sendika ağalarının öfkesini çekmişler ve bu sahte dostların emirleriyle saldırıya uğramışlardır. Fakat revizyonistlere gereken ders verilmiştir.

Ambarlı direnişi İstanbul'da başlayan ve bir anda büyüyen direniş dalgasının ilk kıvılcımı, ilk işaretçisiydi. Fakat Berec Gamak, Camgaz, Murat Cam işyerlerinde demokratik talepler için baş kaldıran işçiler revizyonist sendika ağaları tarafından ihanete uğramış mücadeleleri panzer ve jopla bastırılmıştı.

Bizler biliyoruz ki, işçilerin, köylülerin tüm emekçilerin, yurtseverlerin kanlı terör ve zulme karşı, sömürüye karşı sürdürecekleri mücadele doğru devrimci görüşlerin etrafında tüm revizyonist görüşlerin mahkûm edilmesi ile mümkündür.

ANTAKYA

Her devrimci eylemde "provokasyon" arayanlar, her eyleme geçmek istediğimizde "aman ha, kıpırdamayalım faşizm gelir"(!) yaygarasını koparanlar, faşizme karşı mücadele çığırtkanlığı yapıp "faşizm gelir" korkusuyla devrimci mevzileri faşistlere terkedenler, günümüzde artık yaptıklarıyla oligarşinin tasmalı köpeklerine taş çıkartıyorlar.

TÖB-DER mitinglerinin iptali duyulduğunda derin bir "oh" çekerek rahatlayanlar, şimdi de Türkiye'nin her tarafında aynı mantıkla karşımıza çıkıyorlar.

Türkiye'li tüm devrimci arkadaşlara somut bir örnek göstereceğiz. Antakya'daki devrimci kuruluşlar, genel olarak dünyadaki özel olarak Türkiye'deki gelişen olayları gözden geçirerek, faşizmin devrimci uyanışa karşı olan tepkisini, daha doğrusu faşizmi teşhir için bir eylem kararı aldılar. Tertip komitesi oluşturuldu. Hatay bölgesindeki diğer demokratik kuruluşların desteğini sağlamak için bir toplantı yapıldı. Bazıları; TİP oportünistleri ve kuyrukçuları değişik yorumlamalarla çeşitli saçma sapan bahaneler uydurup desteklerini çektiklerini, ancak "yine de kişi olarak(!)" destekleyeceklerini açıklarlarken, "PDA" gibi oportünistler de "bizim sloganlarımız olmazsa biz yokuz" diye kendi ayrılıkçı pasifist tavırlarını bir kez daha pratikleriyle doğruladılar. Sağolsunlar! Çoğunluk eylemi destekleme kararı aldı. Mem-Der ve TİP oportünizminin kuyrukçuluğunu yapan Tüm-Der yöneticileri tertip komitesindeki adamlarını çekme kararı aldılar. Ancak toplantıdan sonra tüm oportünistler pasifistliklerini ve öğrençliklerini sergilemeye başladılar. "Eylemin hatalı" olacağından başlayarak, "kitle katliamı olacağı"nı, "faşizmin geleceğini", "eylemin provokasyona yol açacağı"nı, "kitleden izin alınmadığını"(!).. "edilen istihbarata göre açıklanamayacak"(!) bazı şeyler duyulduğunu vs. vs. diye tüm incilerini ortaya dökerek köylere eylemin iptali için imza toplamaya çıktılar. (Güya tüm kitle toplanıp karar almadığı için eylem demokratik değilmiş!)

Öte yandan CHP il başkanı "alevi-sünni çatışması olacak, şehre gelmeyin, bu eylemi desteklemeyin" diye yoksul köylüleri eyleme katmamaya çalışıyordu. Bu zavallı bay "bunların yaptığı deliliktir. Biz demokratik(!) yollarla bir ay içinde iktidarı değiştireceğiz"diyerek köylü kardeşlerimizi kandırmaya çalışıyordu.

'Evlat Acısına Son' Mitingi Yapıldı.

● GECEKONDU BÖLGELERİNDEN MİTİNG ALANINA GELMEK İSTEYENLERE POLİS ENGEL OLDU. MİTİNG SONRASI DAĞILAN KADINLARA VE GENÇLERE POLİS COPLA SALDIRDI.

Ankara'lı kadınların faşist cinayet ve katliamları protesto etmek amacıyla düzenledikleri "Evlat Acısına Son" mitingi bütün engellemelere ve tehditlere rağmen yapıldı. Miting alanına gecekondu bölgelerinden gelmeye çalışanlara engel olundu. Ve mitinge katılan yüzlerce kadın, çocuk ve genç polis coplarıyla yıldırılmak istendi.

Mitingde söz alan konuşmacılar, faşist baskı ve teröre karşı bütün devrimci kuruluşları ve tüm anaları birleşmeye çağırdılar.

ızı olaylar üzerine;

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bütün bu oportünist, pasifist, uzlaşıcı, teslimiyetçi, reformist kişiler kendi tarihsel konumlarını, ihanetlerini, döneklik1erini bir kez daha doğrulayarak o güzelim(!) çehrelerini ortaya koyarak eylemin demokratik kuruluşlarca desteklenmediğini sadece birkaç "goşist"tarafından konduğunu, aklı başında olanların(!) katılmaması gerektiğini kendi borazanları olan "ÖNCÜ" adlı mahalli gazetede yayınlayarak halka duyurdular.

Aynı şekilde MHP'li faşistler ise bazı köyleri dolaşarak "komünistler camileri bombalayacaklar. Bunun için yürüyorlar" diyerek köylü kardeşlerimizi kendi bağrından kopan devrimcilere saldırtmaya çalıştılar. İşte devrimci arkadaşlar oportünistlerle faşistlerin birbirleriyle nasıl uzlaştıklarını, nasıl burjuvaziyle aynı yatakta yattıklarını, nasıl nikahlandıklarını çok açık bir şekilde görüyoruz. Bizce olayın yorumuna gerek yok. Çünkü olayın kendisi gerçeği gösteriyor.

Ancak biz şunu söyleyeceğiz. Emperyalizmin üçüncü genel bunalım dönemi dediğimiz bu dönemde yarı-sömürge ülkelerde olanlar sistemin yani emperyalizmin içine düştüğü genel bunalımın dışında düşünülmemelidir.

Oligarşik yönetim son günlerde devrimci avına resmen başlamıştır. Bunu her fırsatta kendi borazanı olan TRT'de sık sık tekrarlamaktadır. Bu anti-demokratik yasaların işlerliği değildir. "Faşizmin tırmanması" da değildir. Bu faşizmin halkımızın devrimci kabarışına karşı faşistçe tepkisidir.

İşte bunun için tüm devrimcilere, ilericilere, yurtseverlere, aydınlara çetin görevler düşmektedir. Bu en önemli görevlerden birisi de halkın anti-faşist mücadele için örgütlenmesidir. Yoksa masa başında kül bırakmayıp ahkam kesmek devrimci olmak değildir. Kitleleri anti-faşist mücadele için örgütlendirmek oportünist bayların işine gelmediği için, (çünkü kitleler kendi çirkin suratlarını daha yakından görecektir) kitlelerin uyanmasını istemezler. Bir sürü süslü püslü laflarla Marksizm adına(!) görüşler getiren bu bayların suratları yavaş yavaş da olsa açığa çıkıyor.

Bunu söylerken, burada bu oportünist bayları çok iyi tanımlayan bir olayı da anlatalım. 26.1.1976 günü üç arkadaş Malatya Beylerderesi mevkiinde katledildi. Bu oligarşinin devrimcilere uyguladığı faşist katliamların sadece bir tanesiydi. Ancak ikinci günün sabahı yurt dışında yayın yapan (ki, adı önemli değil, herkes bunları tanır) bir radyo, yani yurt dışında devrimcilik ve borazancılık yapan baylar kendi radyolarında şunu söylüyorlardı: "Malatya'da ölü olarak ele geçirilen üç kişi CIA ajanı maoistlerdir. Devrimci değillerdir." Bu sözler katliama çıkartılan bir fetvadan başka birşey değildir. Siyasi çizgileri ne olursa olsun, devrimcileri CIA ajanı olarak nitelemek, devrimcilerin işi olamaz. Bu, oportünizmin, revizyonizmin hayasızlığının, şerefsizliğinin, utanmazlığının en iğrenç belgesidir.

TÜM DEVRİMCİLERİN EYLEM BİRLİĞİNİN ZAFERİ İÇİN DEVRİMCİ SELAMLAR

ANTAKYA'LI DEVRİMCİLER.

●ANTAKYADA DEVRİMCİLER FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE REVİZYONİST ENGELLERİ PARÇALADI.

● ANTAKYA DEVRİMCİ KÜLTÜR DERNEĞİNİN 1. KONGRESİ YAPILDI VE DEVRİMCİLERİN ZAFERİYLE SONUÇLANDI.

● ANTAKYALI DEVRİMCİLER FAŞİZMİ LANETLEME MİTİNG VE YÜRÜYÜŞÜ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRDİLER.

Antakya Devrimci Kültür Derneği'nin 1. Kongresi devrimcilerin zaferiyle sonuçlandı. Kongrede iki yüzlü tutumlarını sürdüren revizyonistler bir yandan eski yönetim kuruluna hiçbir ideolojik temele dayanmadan "Devrimci(!) muhalefete" karşı ortak, sert bir tutum önerilerini devrimciler reddetti. Sonuçta TİP v e TSİP oportünistleri seçimlerde "devrimci muhalefete" oy verdiler. Bu sosyal pratiğin eşsiz bir dersiydi. Birbirinin amansız düşmanı oportünistleri sosyal pratiğin kucaklaştırmasıydı. Ama bu emsalsiz kucaklaşma da devrimcilerin kongredeki zaferini önlemeye yetmedi.

Kongreden sonra yürüyüş için tüm halk kesimlerinde yoğun bir propaganda başladı. Bu durum, faşizmin tehditlerini arttırırken revizyonistleri de devrimci harekete çamur atmaya sevketti. Mahallelerde "yürüyüş polisin oyunudur", "MHP'liler saldıracak, kan gövdeyi götürecek", lafları kulaklara fısıldandı. Liselerde "lise olarak katılmayacağız" mavalı yutturulmaya çalışıldı. Köylerde "Maocular, anarşistler yürüyüş yapacak, katılmayın" dendi(*). Bu koroya CHP de katıldı. Ve elinden geleni ardına koymadı.

●«FAŞİZMİ LANETLEME» MİTİNGİ YAPILDI.

Polis "halklara özgürlük-katil iktidar-kurtuluşa kadar savaş"sloganlarımızı yasakladı. Arkadaşlarımıza "dışarıdan saldırı olursa karışılmayacağını, ve sonra komitenin sorumlu tutulacağı" söylendi. Yürüyüş günü çevreden gelenler arandı, geri çevrildi, gözaltına alındı.

Ama TÖB-DER ve Antakya Devrimci Kültür Derneği'nin önderliğindeki 22 devrimci kuruluşun desteklediği yürüyüş yapıldı. Hem de Antakya'nın Türkiye'yle birleşmesinden beri görülmemiş bir kalabalıkla. 6-7 bin kişi hep bir ağızdan "Bağımsız Türkiye"ye olan inançlarını ve faşizme karşı lanetlerini haykırdılar. Konuşmacılar halkın sefaletinin tek sorumlusu, oligarşik diktanın çürümüşlüğünü ve kokuşmuşluğunu gözler önüne serdiler.

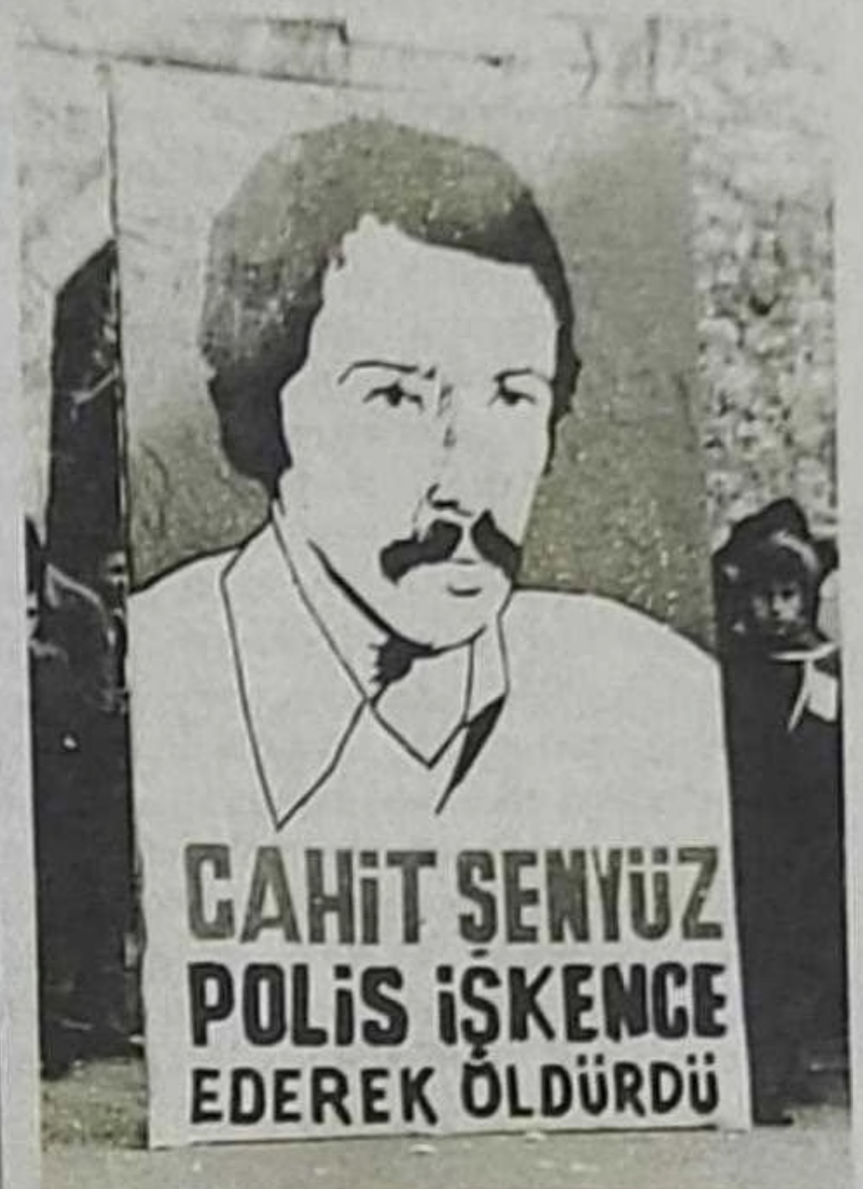
Reformistlerin ve revizyonistlerin tüm iddiaları yüzlerine geri çarpılırken Ülkü Ocaklılar ortada bile gözükemediler. Fırsatçılığı şiar edinen PDA'cı 5-10 kişinin çığırtkanlığı ise sloganlarla ve alınan gerekli tedbirlerle önlendi.

Ancak yürüyüşün başarısı bizim gözlerimizi kamaştırmayacaktır. Yaptığımız hataları tesbit ederek revizyonizme karşı mücadelemizi yoğunlaştıracağız.

Demokrasi için mücadelenin esasta halkın proletarya önderliğindeki iktidarı için mücadele olduğu bilinciyle kurtuluşa kadar savaşacağız.

(*) "Provokasyona gelen" revizyonistlerimiz faşizmi protesto etmek için yapılacak yürüyüşe katılmayı kabul ettiler. Ama faşist baskının varlığı ve öncülük etmeye güçlerinin yetmeyişi onları kararlarından vazgeçirdi. Etkili olduklarını zannettikleri TÖB-DER-in toplantısında karşı kampanyalarını başlattılar ama eylemlerin faşizme arka arkaya darbeler indirdiği günlerde kitleleri pasifize etmek imkansızdı. Bunun sonucunda 200 kişilik toplantıda 4 kişiyle kendi başlarına kaldılar.

DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLAR!

METİN ARIKAN ÖZER ELMAS

GÜN O GÜN DEĞİL
DERLENİP
DÜRÜLMESİN
BAYRAKLAR
DUYDUĞUNUZ
ÇAKALLARIN
ULUMASIDIR
SAFLARI
SIKLAŞTIRIN
ÇOCUKLAR
BU KAVGA
FAŞİZME KARŞI
BU KAVGA
HÜRRİYET
KAVGASIDIR

ön lisansta direniş

ÖN LISANS OKULLARINDA VE EĞITIM ENSTITÜLERINDE DIRENIŞLER DEVAM EDIYOR

DİRENİŞTEKİ ARKADAŞLARIMIZA İŞÇİLER YİYECEK GETİREREK BİR DAYANIŞMA ÖRNEĞİ VERDİLER.

İzmir, Aydın, Buca, Denizli, Kütahya, Balıkesir ön lisans yüksek okullarında başlayan boykotlar devam ediyor.

İzmir Buca, Bolu, Konya ve diğer 12 eğitim enstitüsündeki boykotlar başarıyla sürdürülüyor.

Aralık ayının sonlarında çeşitli ön lisans yüksek okullarında başlayan boykotlar, mezun olanlarının ne olacağı belirsiz, lise ile üniversite arasında bir ara sınıf olmasından başka hiçbir özelliği olmaması nedenine dayanıyordu. Ve bu okulların fakülte yapılması amacını taşıyordu. Boykotun tüm öğrencilerce büyük bir dayanışma içinde sürdürülmesinden korkan dekanlık okulları 15 gün tatil ederek hemen ardından sınavlara geçilmesi kararlaştırdı.

27 Ocak'ta sınavlar başlarken Aydın'da bütün polisler ve askeri birlikler alarma geçirilmiş ve Aydın valisinin bütün çabalarına rağmen boykotu kırmayı başaramamışlardır. Aydın'da Murat isimli bir sivil polis devrimcileri karakolda dövmeye kalkarak sindirmeye çalışmıştır. Bu ve buna benzer baskı ve terör uygulamaları diğer şehirlerde de sürdürülmesine rağmen öğrencilerin direnişleri başarıyla sürmektedir.

●BUCA'DA BASKI KIZ ARKADAŞLARIMIZI YILDIRMAYACAKTIR

İzmir Buca Eğitim Enstitüsü öğrencileri idarenin ve bakanlığın saldırıları altında direnişlerini sürdürüyorlar.

Bu konuda bize bir mektup yollayan kız arkadaşımız son durumu şöyle açıklamaktadır:

"Tüm bu gelişmeler karşısında bizler, yatılı kız öğrencileri olarak okuldan atılmak, yatılılık hakkının alınması, aile baskısı gibi sorunlarla karşı karşıya geldik. Özellikle aile baskısı ve ekonomik durum ağır bastı. Tatile gireceğimiz son hafta bu gelişmelerin sonucu olarak boykotumuz zayıfladı. Şubat tatiline girerken durumumuz buydu. 1.2.1976 günü tatilimiz başladı. Araya tatil girmesi ve bu olaylar mücadelemizin sona erdiği anlamına gelmemelidir. Değişik mücadele araçlarıyla da olsa mücadelemize sonuna dek devam edeceğiz."

HİNDİSTAN
ve REVİZYONİST POLİTİKALARIN KADERİ! (II)

Hindistan Komünist Partisi'nin özellikle yüzyıl ortalarından başlayıp günümüze kadar gelen tarihi, işçi sınıfının teori ve pratikte bağımsız siyasetini oluşturmak ve savunmak yerine, burjuva siyasetine tabiyetin hangi ölçülere ulaşarak, pratikte egemen sınıf partilerinin iktidar müttefiki durumuna dönüştüğünü simgeler. Gerçekte Hindistan'da, 1947'den bu yana el değiştirmeyen baba-kız (Nehru-Gandi) hükümetlerinin ekonomi politikalarının iflasa süreklendiği, iktidarı paylaşan egemen sınıflar arası çatışmanın şiddetlendiği ve dünyada eşine ender rastlanan açlık ve sefalete karşı direnmenin halkın kendiliğinden mücadelesini son kertesine ulaştırdığı, özetle objektif şartların işçi sınıfının bir iktidar alternatifi olarak ortaya çıkabilecek uygunluktaki dönemler yaşanmıştır. Ve bu dönemlerde, HKP'nin, yasal olarak örgütlenebilen, kabarık üye sayısı olan, III. Enternasyonal'e uzanan tarihinin deneylerine sahip, Asya'daki diğer sömürge, yarı-sömürge ülkelerin komünist partilerine kıyasla daha güçlü mücadele olanaklarını barındıran bir parti olduğunu belirtmek yanlış olmayacaktır. Ne var ki, O bir kez burjuva parlamentarizminin kapanına yakalanmıştır. Örgütlenmesinde, strateji ve taktiklerini oluşturmada "parlamentarizm" egemen olmuştur.

İktidarı ele geçirmenin stratejisi "parlamenter çoğunluk" sağlamak, buna bağlı taktikleri ise, burjuvaziyi ve feodal sömürüyü temsil eden siyasi parti ve hareketler arasındaki ve içindeki çekişmelerden "parlamenter müttefik"ler aramak üzerine kurulmuştur. Lenin'in "revizyonizmin izlediği politika yöntemi" diye tanımladığı, "güncel olayların ve küçük politik hesapların doğrultusunda bir uzlaşma yoluna gitmek... birincil amacı anlık çıkarlar uğruna feda etmek" en kaba örnekleriyle HKP'nin politika yöntemini oluşturmuştur. Parti örgütlenmesinde merkezi ve yerel yönetici kadroları kitle önderleri yerine parlamento hatipleri, kitle içinde çalışan militan kadrolar yerine devlet görevlisi bürokratlar ve "işçi aristokratları" doldurmuştur.

Böylece, sıkıyönetime varan günlerde HKP, objektif şartların doğurduğu "devrimci anlar"da işçi sınıfı önderliğinde Hindistan halkını iktidara götürecek sübjektif şartları gerçekleştirecek "örgütlü bir öncü" değil, tam aksine böyle bir alternatife karşı egemen sınıfların güvenlik sübabı durumuna gelmiştir.

26 Haziran 1975 Sıkıyönetiminin arifesinde, sosyal mücadele doruğa tırmanırken HKP, Bayan Gandi'nin "sosyal barış" çağırısına yürekten katılacak, sıkıyönetim ertesinde de, Bayan Gandi Hindistan'da "batı demokrasisinin iflasının deneylerle kanıtlanmış" olduğunu dünyaya ilan ederken, sınıfsal özü meçhul "ileri demokrasi"yi savunacaktır.

HKP tarihinin yaprakları arasında ülkemiz revizyonistlerinin "orijinal" teorileri, dünyada Marksist-Leninist'lerin çok önceleri tanık olduğu eskimiş "yeni" siyasetleri sırıtmaktadır; TİP'in "Yürüyüş"ü, TSİP'in "İlke"leri, 55 yıllık mirasyedinin "ileri demokrasi"si sergilenmektedir.

«BİRLEŞİK CEPHE» VE HKP

HKP tarihini inceleyenler, Hindistan'daki ilk komünist nüvenin, 1920'lerin başında merkezi bir örgütlenmeye sahip olmayan küçük, yerel silahlı komünist grupların oluşturduğunu belirtmektedirler. (1) Bu yıllardan, Parti'nin merkezi bir örgüt olarak kurulduğu 1933-34 yıllarına kadar geçen dönemde komünist gruplar III. Enternasyonal tartışmalarının ve İngiltere Komünist Partisi'nin ideolojik etkisi altındaydılar. Daha bu dönemlerde ittifaklar sorunu üzerinde başlayan tartışmalar, daha sonraları Parti siyasetinin egemen özelliği olacak bir uçtan ötekine gidiş-gelişlerin belirtilerini taşıyordu. Mahatma Gandi ve Nehru'nun liderleri olduğu Kongre Partisi'nin İngiliz sömürgeciliğine karşı mücadelesini (Gandi'nin ünlü pasif direniş hareketi) bir kanat, burjuvazi liderleriyle ilerici sınıflar ittifakından oluşan bir hareket olarak nitelendirirken, diğer kanat bunun tamamen emperyalizme bağımlı ve gerici olduğunu ileri sürüyordu. Kuruluş yıllarına kadar egemen olan sonuncu görüş, Komüntern'in Yedinci Kongresi'nde benimsenen Dimitrof'un "Birleşik Cephe" tezlerinin HKP'ndeki etkisiyle, yerini Kongre hareketiyle ittifak siyasetine bırakıyordu. Bu siyasetin belirleyici ögeleri, emperyalizme karşı birleşik cephe, sağ kanat pasifizmine karşı solun birliği, bu birlik içinde HKP temelinde sosyalistlerin birliği, kitle örgütlenmesi ve mücadelesinin anti-emperyalist cephenin kurulması ve güçlenmesi yolunda geliştirilmesi olmuştur. Bu siyasetin uygulanması, Parti'nin kitlelerle bağ kurmasına ve onların güvenini kazanmasına yol açmış, işçi, köylü yığınları ve gençliğin kitle örgütlenmesi ve mücadelesini hızlandırarak HKP siyasetinin bu mücadelede güçlenmesini sağlamış, Parti kadrolarını genişletmiş, 1934'te 150 olan üye sayısı 1939'da 3000'i aşmıştır. Bu noktanın değerlendirilebilmesi için Parti'nin Bombay'daki yaygın grevler ertesinde, 1934'de yasaklandığını, dolayısıyla illegal çalışmaya başladığını eklemek gerektir.

LENİNİST TEZLER VE HKP

Ne var ki, ne bu dönemlerde, ne de göreceğimiz gibi ileride, HKP sömürge ve yarı-sömürge ülkelerle ilgili Leninist tezleri, ülkedeki sınıf çelişkilerinin doğurduğu somut şartlarla yoğurarak, siyasetine düstur edip hayata geçirememiştir. Zaten Lenin'in Enternasyonal'e sunduğu tezler ancak 1950'lerin sonunda HKP üyeleri arasında okunup tartışılmaya başlanmıştı. HKP siyasetinin ileriki dönemler içinde de değerlendirilebilmesi yönünden bu tezlerdeki burjuva demokratik hareketlerin desteklenmesi ve köylü hareketiyle ilgili Lenin'in sözleri önemlidir. Lenin, Enternasyonal'in II. Kongresi'ne sunduğu tezlerinde, "burjuva demokratik hareket yerine milli devrimci hareketten söz etme kararı"nın anlamını şöyle açıklıyor: "Bu değişikliğin anlamı şudur: Biz, komünistler olarak, sömürgelerdeki burjuva kurtuluş hareketlerini ancak gerçekten devrimci oldukları ve ancak bu hareketlerin yöneticileri bizim köylüleri ve sömürülen yığınları devrimci bir ruhla eğitip örgütlememize engel olmadıkları takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz." Aynı bölümde köylü hareketine ilişkin şu sözler yer almaktadır: "Bu geri kalmış ülkelerde proletarya partilerinin, kurulmaları gerçekten mümkün olsa dahi, köylü hareketiyle kesin ilişkiler kurmadan ve köylü hareketini fiilî bir biçimde desteklemeden komünist taktikleri ve bir komünist siyaseti izleyebileceklerini sanmak hayale kapılmaktır."(2)

HKP, yüzyılın başlarından beri gelişip gelen İngiliz sömürgeciliğine karşı milli direnme hareketi içindeki çelişkileri, burjuva demokratik (milli devrimci) ve öte yandan emperyalizmle uzlaşmacı yönleri ve bunları temsil eden sınıfları somut bir tahlilden geçirerek bunun üzerine başarılı bir ittifak stratejisi oluşturamamıştır. Bu yönden stratejisinde stratejisizlik egemen olmuştur. Kimi kez bu hareket, içindeki milli devrimci yönler olduğu gibi göz ardı edilerek, tamamiyle karşıya alınacak, kimi kez proleter hareketin bağımsızlığı gözetilmeden, olduğu gibi içinde yer alınacaktır. İşte bu siyaset (ya da siyasetsizlik) bağımsızlık öncesi ve ertesinde kitlelerin anti-emperyalist, anti-feodal mücadelelerini burjuvazinin kontroluna terkedecek, HKP'nin köylü hareketini doğru bir işçi-köylü ittifakı temelinde örgütleyip, önüne düşmesine engel olacaktır.

II. EMPERYALİST SAVAŞ VE HKP

Nitekim II. Emperyalist Savaş başladığında, Parti yönetimi baştan bu savaşı emperyalistler arası bir savaş olarak değerlendirmiş ve İngiliz emperyalizmine karşı geniş bir kitle mücadelesi örgütlemenin yoğun çalışmalarına girişmiş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordularınca işgalinden sonra ise bu değerlendirme ve çalışmaları terketmiştir. Parti üyeleri İngiliz orduları saflarında savaşa katılmış, İngiliz emperyalizmine karşı mücadele, yerini hiçbir zaman gelmeyecek olan Japon emperyalizminin istilasına karşı "ana vatanın korunması" ve "üretimi arttırmak", "bulaşıcı hastalıklarla savaş" gibi pasif kampanyalara bırakmıştır. Bu arada, İngiliz sömürge yönetimi Parti'ye legal örgütlenme olanaklarını tanımış, bunun sonucu Parti'nin üye sayısı 1942-43 arasındaki bir yılda 11000 artarak 15500'e ulaşmıştır; ancak, savaşa karşı olan ve önceki siyasette ısrar eden üyeler, açıkça bu tutumları gerekçe gösterilerek tutuklanmıştır.

İşte bu yıllarda Kongre Partisi İngiliz sömürgeciliğine karşı "Hindistan'ı terket" sloganıyla yoğun bir kitle mücadelesi başlatmış (1942) ve geniş destek görmüştür. HKP bu mücadele karşısında hiçbir aktif tavır almayarak, Hindistan halkının İngiliz emperyalizmine karşı mücadelesinin önderliğini burjuvaziye hediye etmiştir. (Bu siyaset ileride Parti yöneticileri tarafından öz eleştiriye tabi tutulduğunda iş işten çoktan geçmişti.)

Vietnam'ı bir ziyaretlerinde HKP liderlerinin, Ho Şi Minh'e, partisinin HKP'ne kıyasla daha küçük olduğu halde nasıl başarıya ulaştığı yolundaki sorularına O gülerek, "Orada bir Mahatma Gandi vardı, burada Mahatma Gandi benim" cevabını vermiş ve Vietnam halkının anti-emperyalist mücadelesine öncülüklerini kabul ettirmelerini anlatarak HKP'nin teslimiyetçi siyasetine dikkat çekmiştir.

Emperyalist savaşı izleyen yıllardaki grev dalgasında (1946-47) ve 1946 denizci ayaklanmasında HKP her ne kadar rol oynamışsa da, o yıllarda Kongre ve Müslüman Birliği'nin Partice desteklenmesi sonucunda bu rolü etkisiz kalmış ve sözü edilen hareketler kısa sürede bastırılmıştır. Aynı yıllarda HKP, Hindistan ve Pakistan'ın dinsel ayrılıklara göre iki ayrı devlet oluşturması siyasetini de desteklemiştir.

DEVRİMCİ CANLANMA

1948'de HKP keskin bir sol dönüş yaparak, Nehru Hükümeti'nin sömürgeci dönemin hükümetlerinden farklı olmadığı ve şartların devrimci bir iktidar ve demokratik halk cumhuriyetinin kurulması için olgun olduğunu ilan eden bir siyaseti uygulamaya koyuldu. Bu dönüş ertesinde, 1946'dan beri Haydarabad Bölgesi'ndeki yerel komünist grupların yönettiği köylü ayaklanmaları desteklemeye, ayrıca şehirlerde silahlı ayaklanmaların örgütlenilmesine başlandı. Haydarabad Bölgesi'ndeki ayaklanmaları Kerala, Bengal ve Tanjor'daki benzeri ayaklanmalar izlerken bir yandan buralarda köylü sovyetleri kuruldu; ancak köylü kitlelerinin Hindistan ordularına karşı direnmesi 1950 yılına kadar sürebildi. Şehirlerdeki ayaklanmalar ise daha kısa sürede bastırıldı.

Gerçekten HKP'nin öncelerdeki stratejisi, ittifaklar siyaseti ve örgütlenmesi böyle bir mücadeleye hazır olsaydı, başka deyişle, burjuva devletinin parçalanarak siyasi iktidarı ele geçirmenin sübjektif şartları oluşturulmuş olsaydı bu mücadelenin zaferle sonuçlanamayacağını kimse öne süremezdi.

DİPNOTLAR:

(1) Bu konuda özellikle şu kaynaklardan yararlanılmıştır:
- Meghnad Desai, India: Cotradictions of Slow Capitalist Development, Pelican Books, Middlesex, 1975.
- K. Damodaran, Memoirs of Indian Communism, New Left Review, s.93.

(2) V.I.Lenin, Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Ant Yayınları, İstanbul, 1974, s.358,359.

DEVAMI GELECEK SAYIDA.

MEVCUT "DEMOKRATİK" ORTAMI KORUMAK, ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE TEMEL ALINAMAZ! (Sayfa 3'ten devam)

BAŞYAZI

FAŞİZMİN OLTASINA TAKILANLAR

Oligarşinin bu kısa dönemli programı başarılı oluyor mu? Bu siyasi manevralar işine yarıyor mu? Bu oltaya takılan balıklar var mı? Maalesef bugün bizim gözlemlerimiz o ki, bu oltaya takılan ve takılmak için birbiriyle yarışan pek çok balık var...

Tekelci burjuvazinin empoze ettiği mantığı kullanan, onun kısa dönemli programının gerçekleşebilmesi için çalışan, güya demokrasiyi kurtarmak, güya faşizmi engellemek için bunları yapan, sol adına yapan pek çok kişi, grup, parti var.

Ülkemizde faşizmin olmadığını tesbitten kalkan, "faşizme geçit yok", "hükümet istifa" sloganları atan, Türkiye'de sınıf ilişki ve çelişkilerinden bihaber; sürekli faşizmi kurumsal olarak iktidar makinasında yukarıdan aşağıya çalışan faşizmi görmezlikten gelen; mevcut "demokrasi"yi faşizm karşısında korumayı, hem de aynen tekelci burjuvazinin bir kanadının kullandığı araçlar ve politikalarla korumayı öneren (işin acıklı tarafı işçi sınıfına akıl hocalığı yapma iddiasını taşıyan) partiler ve "teorisyen"ler var. Örneğin Yalçın Küçük, İstanbul sanayicilerini demokrasiden yana kabul ediyor. Sonra, İstanbul Zeytinburnu'ndaki güvenlik kuvvetlerinin bir operasyonunu, operasyonun gazetelerdeki açıklanış biçimine dikkati çekerek, bunu, İstanbul'lu sanayicileri sıkıyönetime razı etmek düşüncesiyle tertiplenen bir korkutma programının ürünü olarak değerlendiriyor. Evet, bay Küçük, faşizmi isteyen birtakım güçler bu "demokrasi"den yana İstanbul'lu sanayicileri oyuna getirmek istiyorlar diyor.

Küçük'ün şahsında "demokrasi"den yana sanayiciler büyük bir savunucu bulmuş oluyorlar. Kuzu postuna bürünen kurtlar, bu küçük balığa büyük bir madalya göndermeliler.

Yine oligarşinin iktidar krizini çözmede kanatlardan birinin kuyruğuna takılmış bulunan CHP ne diyor? O da "demokratik" rejimi savunma temelinde AP ile ortak hükümet kurabileceğini söylüyor. Bunu İstanbul sermayesi özellikle istiyor. AP-CHP koalisyonu gerçekten "demokratik" rejimi kurtaracak mıdır acaba? AP- CHP koalisyonu gerçekten neyi kurtarabilir?

Oligarşinin kısa dönemli programını kurtarabilir, onu gerçekleştirebilir. Ekonomik krizden çıkma ümidi içinde yaşayan tekelci burjuvazinin kitlelerin direncini daha kolaylıkla karşılayabilmesini, anti-demokratik uygulamalara, bugün için geniş yığınların gözünde demokrasiden yana, "halk"tan yana bir "umut" olma durumundaki CHP'yi ortak ederek kitlelerin demokratik muhalefetini etkisizleştirmek, krizden, CHP'nin sağlayacağı kitle desteği, (veya şöyle söylersek daha doğru olur) CHP'nin kitle hareketlerini pasifize etme desteği sayesinde çıkabilme, ekonomik krizin yükünü böylece kitlelerin sırtına aktarabilmesini sağlar.

Zaten CHP bu işi gönüllü yapacaktır. Niçin yapacaktır? "Demokrasi"yi kurtarmak uğruna, faşizme engel olmak uğruna yapacaktır. CHP'nin Merkez Yönetimi tekelci burjuvazinin bir kanadıyla uzunca bir süreden beri içli dışlıdır diyebiliriz. Ve hatta diyebiliriz ki, bugün için CHP'nin politikasını, bu içli dışlı olduğu tekelci burjuvazi yönlendiriyor. Bu kuzu postundaki kurdun oligarşinin kısa dönemli programının gerçekleştirilmesi yolu üzerinde ayrıca iktidar krizini çözmede baş vurduğu en önemli siyasi araç haline gelmiştir CHP.

İşte oligarşi bu işi gerçekleştirebilmiştir bugün. CHP'yi mevcut "demokratik" rejimi (ama bütün mevcutlarıyla beraber;141-142'si, Devlet Güvenlik Mahkemeleri, anti-demokratik yasaları ve diğer bütün mevcutlarıyla beraber) koruma hattında bir siyasetle sınırlayabilmiştir. Ayrıca CHP inanmakta ki, iktidar krizi devam ederse "demokrasi"(!) tehlikededir. O zaman ne yapmak lazım? İktidar krizinin çözülmesinde taraflardan birinin yanında onun destekçisi hatta çok daha ileri, krizi çözmede kullandığı siyasi araç olarak çatışmanın içine balıklamasına dalıyor. Bütün bu olup biteni de, kendilerinden o kadar eminler ki, kendi ağızlarıyla ifade ediyorlar. Örneğin: Besim Üstünel konuşmasında sağ ekonomik güçlerin artık bu hükümeti desteklemediklerini devirmeye çalıştıklarını, CHP'nin yakında iktidara geleceğini söyleyebilmektedir. Evet, bugün İstanbul sermayesi diye sözü edilen kesim iktidar krizini çözmeyi, MC hükümetini değiştirmeyi, onu devirmeyi uygun görmektedir. Oligarşi içindeki çıkar çatışmalarından doğan iktidar krizini kendi çıkarları doğrultusunda çözebilmek için hiç de tehlikesi olmayan bir içerik ile "demokrasi" şampiyonluğu yapabilmektedir. Tabii bu korunacak olan "demokrasi"nin bedeli yukarıda açıklamaya çalıştığımız, oligarşinin kısa dönemli programının gerçekleşmesidir. En bu evrede koskocaman "demokratik" rejimi kurtarma uğruna hep beraber "birazcık" sıkıntıya katlanmalıyız...

Burada unutulmaması gereken bir gerçeği hatırlatalım: Son zamanlarda ısrarlı(!) bir şekilde faşizme karşı olduğunu söyleyen bu tekelci gruplarla, CHP'yi bir siyasi olay olarak hangi sınıfların çıkarlarının istemlerinin, siyasi tercihlerinin yoğunlaşması, örgütlenmesi olduğu; tarihi olarak nasıl bir gelişmenin ürünü olduğu noktalarından yaklaşarak aynı kefeye koyamayız. Yine CHP'nin faşizme karşı oluşuyla, bu tekelci grupların karşı oluşunu aynı sınıf ilişkilerinin ürünü politikalar olarak görmemeliyiz. CHP'nin demokrasiden yana olması, onun sınıf ilişkileri varlık şartlarından, üzerinde yükseldiği kitlelerin gerçek menfaatleri ve özlemlerinden, o sınıflardan koparılamaz bir karakter iken, tekellerin "demokrasiden yana olması" olayı çok istisna, çok kısa süreli bir şaşkınlıktır. Veya onlar bambaşka bir olaya "demokrasi" derler. Yani gerçekten, burjuva anlamda da olsa, burjuva demokrasisini savunma anlamında da olsa demokrasiyi tekellerle beraber veya tekellerin herhangi bir kanadıyla beraber savunmak mümkün olamaz. Tekellerin sınıf karakteri demokrasiye düşmandır. Egemenlik, tahakküm, her zaman en sıkı disiplin, kendi kavramlarıyla söylersek totaliter eğilimler esastır. Burjuva demokrasisi tekellere rağmen ve tekellere karşı bir mücadele ile korunabilir, geliştirilebilir. Yani tekeller burjuva demokrasisine elleri mecbur olduğu için, sınıfsal güçleri onu ortadan kaldırmaya kafi gelmediği için, işçi sınıfının ve çıkarları demokrasiden yana küçük ve orta burjuvazinin örgütlenmiş sınıfsal muhalefetinden korktukları için; o demokratik mevzilerin canla başla savunulacağını bildikleri için katlanırlar. Demokrasiyi genişletmek ise tekelleri köşeye biraz daha sıkıştırmakla, onların hayat haklarını gasbetmekle, yok etmekle mümkündür. Demokrasiyle tekeller; bunlar birbirinin ca n düşmanı, ateş ve barut gibi bir arada, aynı zamanda durması mümkün olmayan şeylerdir. Demokrasinin bulunduğu, genişlediği yerde tekeller azalır. Tekellerin güçlendiği yerde demokrasi azalır.

Bugün CHP saflarında toplanmış olan orta ve küçük burjuvazinin sınıfsal çıkarları sınıf karakterlerine uygun gerçek istemleri demokrasi için mücadeledir; faşizme karşı mücadeledir; tekelci burjuvaziye karşı her alanda mücadeledir.

Orta sınıflar demokrasiyi faşizme karşı korurlar, kurtarmaya çalışırlar. Ancak onlar bu işi tekelci burjuvazinin "demokrasisi"ni(!) kurtarmak çerçevesinde tekelci burjuvazinin iktidarı için yapmazlar. Bugün orta sınıfların temsilcisi(!) olduğu iddiasını taşıyan CHP yöneticileri, kendi sınıflarını kandırıyorlar. Demokratik muhalefeti, mevcut "demokratik" düzeni savunmak içizgisinde oligarşinin kısa dönemli programının gerçekleşmesine hizmet eden bir güç olarak kullanıyorlar. (Bu faşizmin devamını istemek ve faşizmi korumaktır.)

MEVCUT 'DEMOKRATİK' ORTAMI KORUMAK, ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE TEMEL ALINAMAZ.

Tekelci burjuvazinin krizine çare aramak için faşizme karşı kitlelerin uyutulması, yanlış hedefler gösterilmesi, bütün bunların faşizme engel olmak maskesi altında yapılması ancak ve ancak faşizmin ilerlemesini sağlar. Faşizmi engellemek MC hükümetini devirmekle eşit değildir. Faşizmi parlamento hesaplarıyla uğraşarak engellemek, parlamentodaki çoğunluğun oylarıyla "demokrasiyi" korumak mümkün değildir.

Faşizme karşı savaş sınıflar mücadelesinin gereklerini yerine getirmekle verilebilir. Yoksa orta ve küçük burjuva kesimler arasına, tekelci burjuvaziyi atlatabiliriz, onu kandırabiliriz, iktidara gelinceye kadar varsın o bizi kendi programlarının bir aracı olarak düşünsün, biz onu atlatırız... hayalleri mi yaygınlaştırılıyor? İktidar olduk, olacağız aldatmacası nasıl açıklanabiliyor, CHP'li yığınlar nasıl uyutulabiliyor, bugünün şartlarında bu değerlendirmeleriyle, bu politikalarıyla CHP yöneticileri hükümeti kursalar kime hizmet edeceklerdir? Bu iktidar orta sınıfların iktidarıdır diyebilir miyiz? Hayır. Bu, çöldeki adamın serap görmesidir. Gerçekten faşizme karşı olan bütün CHP kitlesi, oligarşinin bir kanadından kaynaklanan hayallere, yutturmacalara dikkat etmelidirler. Bütün bunlar yukarıda açıkladığımız gibi oligarşinin kısa dönemli bir programıdır. Kitlelerin demokratik muhalefetini pasifize etmek, bastırmak, stratejik siyasi programının bir basamağı olarak faşizmin tırmanmasına imkan sağlamaktır. CHP yöneticilerinin politikası, tekelleri, bu çalışmaları, amaçları, hazırlıkları karşısında hala dost bilmek, müttefik bilmek, faşizmi engellemenin ona karşı mücadeleden geçtiğini görmemek gibi öldürücü hatalara saplanmak sonucunu yaratır.

Faşizme karşı mücadele orta sınıfların da var olma kavgasıdır. Bu, toplumsal kanunun (sınıflar mücadelesi kanununun) bize gösterdiği gerçektir. Bu kanunun disiplini altında sınıflar, toplumun tarihini yaratır. Kanun keşfedilmeden önce de toplumların belirli bir aşamasından sonra gelişmesine hakimdir; bilindikten sonra da hakim olmaya devam ediyor (sınıfsız topluma kadar). Kanunun bilinmesi ne hakim sınıflara kanunu değiştirme, ne de ezilen sınıfların temsilcilerine "sayım suyum yok" biz bu kanunu bilmiyorduk deme imkanını verir. Tarih, beceriksiz temsilcilere temsil etme iddiasını taşıdıkları sınıfların önünde temize çıkma, kendilerini affettirme; bizler ölümle hayatın değişmeden kardeş kardeş, barış içinde, birbirlerine zarar vermeden yaşayabileceklerini zannediyorduk; mücadeleyi, "kötü", yapılmaması gereken birşey olarak görüyorduk, çünkü biz "iyi"yiz, daha doğrusu "iyi" idik, "iyiniyetli"ydik diyerek masum(!) olduklarını iddia etme imkanını vermez. Sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmeyen temsilciler tarih tarafından sadece ve sadece şöyle anılacaklardır: Temsil ettikleri sınıfları satan onlara ihanet eden hainler...

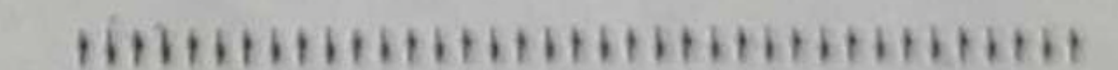
FAŞİZME KARŞI MÜCADELE DEVRİM SORUNUDUR

Bugün hüküm sürmekte olan sürekli faşizmi görmemezlikten gelip, faşizme karşı mücadeleyi sürekli faşizmin iki varyasyonundan birine karşı, açık faşizme karşı mücadeleye indirgemek, sürekli faşizmin diğer varyasyonunu, gizli faşizmi, "burjuva demokrasisi" olarak görmek çok yanlıştır. Böyle yanlış görüşler faşizme karşı tutarlı bir mücadele yürütemezler. Faşizme karşı mücadeleyi saptırırlar ve tekelci burjuvazinin bir kanadının şemsiyesi altına girerler, sonuç olarak, faşizme hizmet ederler.

Faşizme karşı mücadele, "demokratik" rejimi (gizli faşizmi) korumak biçimiyle sınırlanamaz. Bu, tekelci burjuvazinin kısa dönemde yapmak istediğidir, oyunudur. Açık faşizme karşı, açık faşizme geçiş girişimlerine karşı direnmek, mücadele etmek gerektir. Ama bunu yukarıda açıkladığımız bir temelden kalkarak yapamayız. O görüşten kalkarak açık fa şizme geçişi engellemek mümkün değildir. Kitleleri faşizme karşı ayaklandırma, faşizmin her biçimine karşı aktif mücadeleye sokmakla ancak açık faşizm tehditleri engellenebilir. Açık faşizmi engellemeyi kitleleri pasifize etmekte görenlerin yanılgıları o kadar büyük ve o kadar tehlikelidir ki, bu yanılgıları sadece kendilerini değil, kitleleri de faşizmin dişleri altında parçalamaya götürür.

Faşizme karşı mücadele programı açık faşizmi engelleme çalışmalarını içerir. Fakat, açık faşizmi engelleme çalışmaları asla faşizme karşı mücadelenin esası değildir. Faşizme karşı mücadele ülkemizde esasında bir devrim meselesidir.

DİPNOTLAR

* Çarpık ekonomik yapı; tekelci burjuvazinin ta başından emperyalizm ile bütünleşerek gelişmesi, yukarıdan aşağıya kapitalizmin kurulması (metropollerdekinden farklı olarak) açısından düşünülmeli. Tekelci burjuvazi sosyal varlığını ancak ölçüsüz sömürüyle ne pahasına olursa olsun bunu devam ettirebilmesiyle sürdürebilir.

** Bugün iktidar krizi, sömürücü sınıflar içindeki çatışmalardan ortaya çıkıyor. Oligarşi ile halk arasındaki bir iktidar mücadelesinden değil. Bugün oligarşik diktatörlüğe alternatif olacak halkın örgütlenmiş ve iktidara talip bir siyasi hareketi iktidar krizinin sebebi değildir.

İŞTE FAŞİZMİN KANLI VE İGRENÇ YÜZÜ: Zeytinburnu–Malatya–İdil katliamları.

● DEVLET TERÖRÜ KOMANDO TERÖRÜNÜ TAMAMLIYOR. FAŞİSTLER İNSANLIK DIŞI BİR VAHŞET ÖRNEĞİ SERGİLİYORLAR: YURTSEVERLER SORGUSUZ SUALSIZ KATLEDİLİYOR.

● BU SALDIRI VE KATLIAMLAR, BU VAHŞET, BU FAŞİST TERÖR TÜM EMEKÇİLERE GÖZDAĞI VERMEK, SİNDİRMEK FAŞİZMİN ÖNÜNDEKİ ENGELLERİ TEMİZLEMEK İÇİNDİR.

● MEVCUT "NİSBİ DEMOKRATİK ŞARTLARI KORUMAYI" TEMEL ALAN GÖRÜŞLER DEVLET TERÖRÜ KARŞISINDA İFLAS EDİYOR.

BİR GÜN SİZİNDE YAKANIZA NASIRLI EMEKÇİ ELLERİ YAPIŞTIĞI ZAMAN...

Bu cinayetler, bu katliamlar, bu vahşet...

Evet, bütün bu kanlı saldırılar, herşey herkesin gözleri önünde oluyor. Ve herşey apaçık ortada apaçık, gün gibi...

Faşizm hukuk-kanun tanımıyor.

Faşizm en temel insan haklarını, yaşama hakkını tanımıyor.

Kudurmuş bir hayvan gibi saldırıyorlar.

Doymak bilmeyen bir oburlukla kan içmeye devam ediyorlar.

Herkesin gözleri önünde bir gecekondu sarılıp, içerdekiler kahpece vurulup öldürülebiliyor, sonra da davetli basın aracılığıyla "çatışmada bir anarşist öldürüldü" yaygarasını koparabiliyorlar. Atilla Özkan'ın cesedi soğumadan bu kere Malatya dağlarında bir barakada ellerinde tek bir tabanca olan üç kişi yüzlerce polis ve jandarma tarafından kuşatılıyor ve askeri helikopterlerle atılan bombalarla İLKER-YUSUF-HASAN BASRİ...

Üç yurtseverin daha vücutları kavruluyor. Ve onlar da uzanıyor öncekilerin yanıbaşına paramparça vücutlarıyla.

Bir celladın pervasızlığı içinde öldürdükleri yurtseverleri emsalsiz bir gaddarlıkla yerlerde sürürlerken resimler çektirebiliyorlar.

Terör dalgası koca bir demokrat(!) kamuoyunun ölüm sessizliği altında; dinmek bilmiyor. İdil'de beş yoksul köylü yine silahlı çatışmada(!) yok ediliyor.

Katliamlara karşı seslerini çıkartmak isteyenlere, yürüyüş yapan gençlere kurşun yağdırılıyor. Bu kez bir başkası-ve hiç şüphesiz sonuncusu değil- METİN ARIKAN vurulup düşüyor.

Bu cinayetler, bu katliamlar, bu gaddarlık ve vahşet...

İşte bütün bunlar herkesin gözleri önünde meydana geliyor!

BU KANLI FAŞİST TERÖR EMEKÇİ YOKSUL HALKA GÖZDAĞI VERMEK, ONLARI SİNDİRMEK İÇİNDİR.

Bu vahşet ve bu katliamlar, bu kanlı faşist terör aylardan beri süren azgın komando saldırılarını tamamlıyor.

Oligarşik diktatörlüğün sivil kolu olan MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşist komandoların saldırılarının yapamadığını oligarşinin bir diğer kolu yerine getirmeye çalışıyor.

Devletin terörcü uygulamalarının esas amacı yurtseverlere, devrimcilere ve tüm emekçi halka gözdağı vermek, susturup sindirmektir. Onlar sömürülerini rahatça sürdürebilmek, bu soygun ve talan düzenini devam ettirebilmek için işçi sınıfını ekonomik-demokratik taleplerinde geriletmek ve devrimcileri de bu talanın sessiz seyircileri haline getirmek istiyorlar.

Bütün bu katliamların amacı meydanı temizlemek, faşizmin önündeki engelleri ortadan kaldırmak, tüm emekçi halkı eli kolu bağlı sessiz köleler haline getirmektir. Bütün ülkeyi bir esir kampına çevirmektir.

Onlar katliamları, devletin faşist baskı ve terörünü gündelik bir olay haline getirmek, meşrulaştırmak istiyorlar. Bu nedenle bu katliamlar karşısında asla sessiz kalınmamalıdır. Faşizmin cinayetleri karşısında susmak önce faşizme cesaret verir. Sonra ve bundan da önemlisi faşizmin kitleleri sindirme, pasifize etme amacına hizmet eder. Faşist cinayetler ve saldırılar karşısında korkmak, sinmek, ölü gibi sessiz durmak faşizme hizmet eder. Susmak cinayete ortak olmak demektir.

Ayrıca bu faşist katliamlar mevcut devlet cihazının içinde kurumsal olarak var olan faşizm ögelerinin yükselişini de ifade etmektedir. Faşizm öyle rejim dışından, dışardan bir yerden gelecek birşey değildir. Faşizm sanki dışarıdan bir yerden gelecekmiş gibi bazı aklı evveller faşizmi getirtmemek için, demokrasiyi(!) kurtarmak için, oyuna gelmemek için susup uslu uslu oturmayı önerir ve provokasyona gelmemek için kıpırdanmadan durmaya çalışırken aynı zamanda faşizmin çok sevdiği ve istediği sessizliği ve teslimiyeti yaratıyorlar.

Bu yüzden bütün yurtseverler, bütün devrimciler ve gerçek demokratlar, tüm emekçi halk her türlü faşist saldırı ve katliamlara sıkılı bir yumruk gibi en aktif bir şekilde karşı çıkmak zorundadırlar.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELEDE "MEVCUT NİSBİ DEMOKRATİK ORTAMI" KORUMAYI ESAS ALAN GÖRÜŞLER FAŞİSTLERİN İŞİNİ KOLAYLAŞTIRIYOR.

Ülkemizde anti-faşist mücadele özünde bir devrim meselesidir. Faşizm rejimin dışından bir yerden gelecek birşey değildir ve yukarıdan aşağı olarak devlet aygıtının içinde zaten yerleşiktir, kurumsal olarak vardır. Bugün söz konusu olan mevcut gizli faşizmden açık faşizme geçme eğilimleridir. Anti-faşist mücadele esas olarak bu faşist kurumları yok etmeden başarılamaz. Anti-faşist mücadele, anti-oligarşik mücadeleye tabidir. Bu sebeplerle mevcut nisbi demokratik şartları korumak anti-faşist mücadelede esas alınamaz (talidir). Aksi halde mevcut "nisbi demokratik ortamı" koruma görevi(!) dahi yerine getirilemez. Zira bu görüşü benimseyenler faşizmi rejim dışı bir yerden beklerken, faşizmi dışarıdan getirtmemek için kapının arkasına evdeki bütün eşyaları yığmaya, "faşizme geçit vermemeye" çalışırken evin içindeki canavarı göremez, ona en geniş hareket imkanı sağlarlar, en rahat gelişme fırsatını verirler.

Nitekim ülkemiz solunda anti-faşist mücadelede mevcut nisbi demokrasiyi(!) korumayı esas alan görüşlerin egemen olması faşistlerin işini kolaylaştırmaktadır. Bu görüşü benimseyenler faşizmi getirtmemek için mücadele ederken TİP'li ve 'Yürüyüşçü' bazı akıllılar "faşistlerle-devletin güvenlik kuvvetlerini karşı karşıya getirmek" taktiklerini bile önerebiliyorlar. Ve tabii devlet terörü komando terörünün yerini alınca da şaşkına dönüyorlar. (Korkudan bacakları titremeye başlıyor ve "provokasyondan korkmayalım" çığlıklarıyla cesaret arıyorlar!)

Faşist katliamlar ve devlet terörü karşısında "mevcut nisbi demokrasiyi korumayı" esas alan görüşler iflas ediyor. Bu düşünceler devlet kurumları içindeki yerleşik faşizmi görmedikleri için faşist terör karşısında provokasyona gelmeyelim çığlıkları ile faşizmin gelişmesi için gerekli ortamın yaratılmasını bu gelişmeye seyirci kalınmasını sağlıyor.

Adeta faşizmin sindirme amacını gerçekleştirmesine yardımcı oluyorlar...

Aynı işi CHP de hükümeti devireceği ve faşizmin gelmesini önleyeceği umutlarını yayarak, üniversiteleri, olayları önlemek için(!) kapattırarak ve faşist katliamlara karşı çıkabilecek olan geniş ve güçlü gençlik potansiyelini de ortadan kaldırarak ve geri kalan demokratik kamuoyunu CHP'nin iktidarını beklemeye sevkederek yapıyor.

Her türlü faşist saldırı ve katliamlara karşı en geniş yığınların en aktif mücadelesini gerçekleştirmek, faşizme karşı savaş bilincini ve kararlılığını yerleştirmek, anti-faşist mücadelenin özü olmalıdır. Anti-faşist mücadelenin esas olarak bir devrim mücadelesi olduğunu hiçbir zaman gözardı etmeden, açık faşist diktatörlük eğilimlerine karşı mücadeleyi mevcut nisbi demokratik şartları koruma mücadelesi görevini tali de olsa ihmal etmeden, faşizme karşı mücadeleyi karmaşık bir görevler bütünü olarak doğru kavrayalım ve hayatın tüm alanlarında, her türlü faşist saldırılar ve katliamlar karşısında tavizsiz mücadeleyi örgütleyelim.

KAHROLSUN FAŞİZM.

KAHROLSUN FAŞİST TERÖR VE KATLİAMLAR.

YAŞASIN FAŞİZME KARŞI MÜCADELE EDEN TÜM YURTSEVERLER.

****